

ป้องกัน ราชอาณาจักร

ศิวา สืบวงศ์สิน เขียน

วิญญูชน ฆาตกรรมแฝง
กับความรุนแรงทางการเมือง

บ่วงชาติ ราชดำเนิน

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ศิวา สืบวงศ์สิน เขียน

บ่วงขาด ราชดำเนิน
ศิวา สืบวงศ์สิน

จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์ภาพกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	พงศธร ดนัยสวัสดิ์ ณสิกาญจน์ ปทุมทิพย์ธนนท์
ออกแบบปก	:	Kawazekh
ออกแบบรูปเล่ม	:	ศรียุญา เจริญสัมฤทธิ์
ภาพประกอบ	:	Guinfalls
ภาพแผนที่	:	Jedniwat
ภาพถ่าย	:	KDO Studio

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สืบวงศ์สิน

บ่วงขาด ราชดำเนิน - กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม์, 2567

252 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-14-0603-5

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด

214 หมู่ 10 ถ.พระราม 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744 www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

“และผู้สูญหายที่ไม่ทราบชื่อจำนวนมาก”

ข้อความนี้ปรากฏอยู่ตรงท้ายของจารึกด้านหนึ่ง บนอนุสรณ์สถานพฤษภาประชาธรรมถนนราชดำเนิน อนุสรณ์สถานที่สร้างขึ้นมาเพื่อระลึกถึงเหตุการณ์รุนแรงในเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๓๕

แต่เพียงแค่นี้ก็คำของข้อความนี้ สำหรับข้าพเจ้าแล้วมันเป็นเหมือนคำสารภาพกลายเป็น

สารภาพว่าเหตุการณ์ความรุนแรงในเวลานั้น ตายกันเยอะแยะแบบไม่สามารถนับจำนวนได้เสียด้วย อาจเป็นหลักสิบ ร้อย หรืออาจจะถึงพัน..และทั้งหมดนั้น จับมือใครดมไม่ได้

น้ำตาทุกหยด เสี่ยงรำให้ทุกเสียงถูกขี้ความผิดอย่างเหมาวมไปที่ความขัดแย้งทางการเมือง และการแย่งชิงอำนาจของคนจำนวนหนึ่งในเวลานั้น ที่ก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างประเมินมิได้

แต่แล้วความคิดของข้าพเจ้าก็เล่นเลยไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ เกิดเป็นความสงสัยว่า ความสูญเสียทุกกรณีจะเกี่ยวกับความรุนแรงทางการเมืองทั้งหมดเลยหรือ จะเป็นไปได้ไหมที่มีเรื่องแอบแฝงอาศัยสถานการณ์ในขณะนั้น ก่ออาชญากรรมขึ้นมาด้วยเหตุผลส่วนตัว จะเป็นไปได้หรือไม่ก็ตาม แต่จินตนาการของข้าพเจ้าก็ทำงานไปแล้ว..

“บ่วงฆาต ราชดำเนิน” เล่มนี้เกิดจากจินตนาการล้วนๆ เพียงแต่อาศัยจากหลังบางส่วนของเหตุการณ์ความรุนแรงในเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ สถานที่ต่างๆ ในปีนั้นข้าพเจ้าพยายามค้นข้อมูลให้ได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด

ความมั่งหวังของหนังสือเล่มนี้ คือความบันเทิงเท่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นความตื่นเต้น ความน่าขนลุก หรือความเพลิดเพลिन
ในบรรยากาศเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว โดยไม่ได้มีความมั่งหวังเกี่ยวกับ
เรื่องเหตุการณ์บ้านเมืองเลยแม้แต่หน่อย

ท่องโลกให้ทั่ว ด้วยตัวอักษร
ศิวา สืบวงศ์สิน

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อได้รับต้นฉบับ “บ่วงฆาต ราชดำเนิน” มา สำนักพิมพ์กาฬกาล รู้สึกสนใจนิยายเรื่องนี้ทันที เพราะเป็นแนวที่สำนักพิมพ์กำลังต้องการพอดี

เราตั้งเป้าไว้ว่าต้องการนิยายแนวสืบสวนซับซ้อนซ่อนเงื่อน แต่ต้องเป็นเงื่อนไขที่ตั้งอยู่บนความเป็นไปได้ ซึ่ง “บ่วงฆาต ราชดำเนิน” ก็ตอบโจทย์ข้อนี้ได้อย่างกำลังดี ไม่เบาบางจนขาดความประเทืองปัญญา แต่ก็ไม่ซับซ้อนจนหนักสมองผู้อ่านเกินไป

นอกจากสืบสวนซ่อนเงื่อนแล้ว อยากให้มีเรื่องลึกลับภูติผีปีศาจอยู่ด้วย เราก็ได้รับสิ่งนั้นในทันทีที่อ่าน

แต่ที่เด็ดที่สุดอยู่ตรงที่ “ศิวา สืบวงศ์สิน” ผู้แต่ง ได้นำนิยายเรื่องนี้ไปอิงไว้กับเหตุการณ์ความรุนแรงในประเทศไทยที่เกิดขึ้นจริง เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน

อิงไว้อย่างแนบเนียนจนเมื่อสำนักพิมพ์ได้อ่านครั้งแรก ก็อดไม่ได้ที่จะสงสัยตามไปด้วยว่า จริงหรือที่ความสูญเสียในเหตุการณ์รุนแรงแต่ละครั้ง มันเกิดเพราะความขัดแย้งในบ้านเมืองเท่านั้น

มันจะเป็นไปได้ไหมที่มีบางคนก่อฆาตกรรมแฝงด้วยเรื่องส่วนตัว แล้วใช้ความซุกมุ่นวุ่นวายในตอนนั้นเป็นฉากช่วยกลบเกลื่อน และสุดท้ายเหยื่อของฆาตกรรมนั้นก็ถูกแทงบัญชีกลายเป็นผู้สูญหายไปกับความรุนแรงในบ้านเมือง

น่าคิดเหลือเกิน

แต่อย่างไรก็ตาม “ศิวา สืบวงศ์สิน” ก็ยืนยันว่า นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการล้วนๆ

ท่านผู้อ่านละ หากได้อ่าน “บ่วงฆาต ราชดำเนิน” จบแล้ว ท่านมีความคิดเหมือนกาฬกาลไหม ว่าเรื่องแบบนี้อาจเกิดขึ้นจริงก็ได้

ขอจงมีความสุขกับการอ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาล

บันเทิง ชื่นเชิง และปัญญา

รายชื่อวีรชนผู้เสียชีวิตและสูญ

รายชื่อผู้เสียชีวิต

นายกฤษฏา เนียมมีศรี

นายกิตติกรณ์ เขียวบริบูรณ์

นายกิตติพงษ์ สุปิงคลัด

นายเกรียงไกร จารุสาร

นายกอบกุล สินธุสิงห์

นายจักรพันธ์ อัมราช

นายจักรวาล นามตะ

นายเฉลิมพล สังข์เอม

นายชัยรัตน์ ณ นคร

นายทวี มวยดี

นายทวีศักดิ์ ปานธิก

นายนคร สอนปัญญา

นายบุญมี แสงสุ่ม

นายบุญมี วงษ์สิงโต

นายบุญคง ทันทนา

นายปรัชญา ศรีสะอาด

นายประสงค์ ทิพย์พิมล

นายปรีดา เอี่ยมสำอางค์

นายพิพัฒน์ สุริยากุล

นายภูวนาท วิศาลธกรกุล

นายภิรมย์ रामขาว

นายมะยูนัน ยี่คำ

นายมนัส นนทศิริ

นายวีระ จิตติขานนท์

นางสาววงเดือน บัวจันทร์

นายวีรชัย อัสวพิทยานนท์

นายสมชาย สุธีรัตน์

นายสำรวม ศรีเข้ม

นายสาโรจน์ ยามินทร์

นายสมเพชร เจริญนคร

นายสุชาติ พาป้อ

นายสุรพันธ์ ชูช่วย

นายสมาน กลิ่นกู่

นายสัญญา เพ็งสา

นายอภิวัฒน์ มาสขาว

นายเอกพจน์ จารุกิจไพศาล

เด็กชายหนู แก้วอมร

นายณรงค์ ธงทอง

นายชิง แซ่เตีย

นายศรากร แยมประนิตย์

นายเอียน นิวมิกะ

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

รายชื่อผู้สูญหายในเหตุการณ์พฤษภาคม 2535

รายชื่อผู้สูญหายที่ได้รับการยืนยัน

นายคุณากร แก้วมณี

นายวิรัตน์ แก้วมณี

นายปัญญา วงศ์นารี

นายรามศรี วงศ์นารี

นายประสาธ ภาศแก้ว

นายศักดิ์ นุ่นพันธ์

นายฉลอง แจ่มเจริญ

นายไชยชาญ ชัยสัจ

นายเด่นรัก บังคมโพธิ์

นางแดงไท ขมิ้นเกดกิจ

นายทวีป โพธิ์พฤษ

นายเอกชัย กิตติพัฒน์มนตรี

นายโสฬส อัมมะนันท์

นายอำพล กิติพรพงษ์สุข

นายอุทัยรัตน์ พุทธปัญญา

นายทองดี แสงจันทร์

นายทองย้อย เคนมี

นายประทีป ทองทุก

นางเพ็ญศรี บุญประเสริฐ

นายมนเทพ อมรเวชกุล

นาย **พ.ศ. ๒๕๓๗**

เดือนพฤษภาคม

นายศักดิ์ แซ่เอ็ง

นายสมพงษ์ โพธิ์ม่วง

นางสาวสมพิศ ประจู่

นางสุมนา มั่นตะ

นางสุวรรณ ปันงาม

นายวรกิจ บุณนาค

นายสุรัชย์ ทองบัวบาน

นางสาวอัจฉรา แซ่จิ่ง

นายชูชัย จันทรเกษ

นางสุชาดา พรหมดำ

นายสุรัตน์ กล้วยไม้ ณ ออยุธยา

นายเปล่ง จันทรเอี่ยม

นายทรงพล รัชอินทร์

นายทองเปลว มินิตรพงษ์พร

นายอภิวัฒน์ รัตนวงศ์

นายจาบ กระดิ่ง

นางดวงธิดา บุญถนอมชาติ

เด็กชายทองอยู่ เพ็งจันทร์

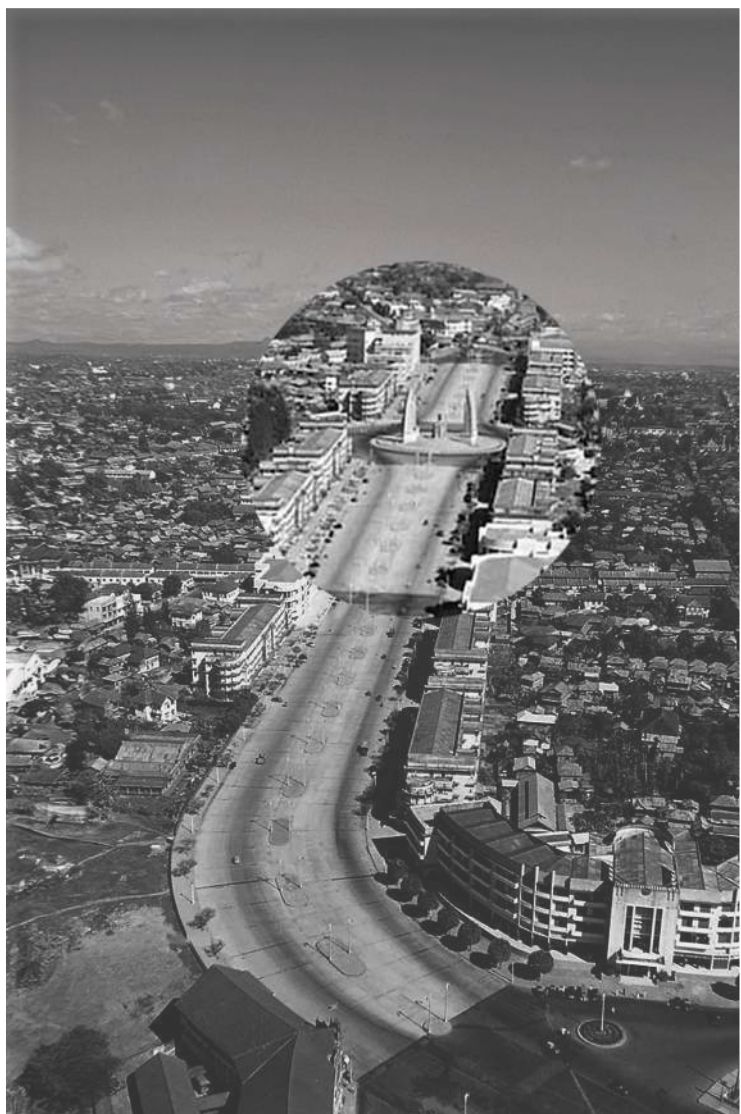
นายมนูญ ปัทสาร

นายไมตรี มาเมือง

นายจำลอง ดีดี

นางสาวอุบล โอภาสสกุลชัย

และผู้สูญหายที่ไม่ทราบชื่อจำนวนมาก

บทนำ

ชายกลางคนยังคงกำโทรศัพท์มือถือไว้อย่างแข็งแรง แม้อีกฝั่งจะวางสายไปนานแล้ว สายตาว่างเปล่าจ้องนิ่งไปที่พื้น มือซ้ายบีบหัวเข่าแน่น ร่างกายนิ่งเหมือนหุ่น แต่เสียงในหัวกลับดังก้อง..อะไร อะไรทำให้เรื่องนั้นวนกลับมาได้อีก

เรื่องราวในอดีตที่ควรถูกกลบฝังไปนานแล้ว กลับโผล่ขึ้นมาในความทรงจำเป็นระยะ รวากับแผลเก่าที่เกิดอีกเสบขึ้นมา สองเดือนมานี้มันหลอกหลอนเขาทั้งคืนและหลับ

ยิ่งนานวันมันยิ่งดูดีขึ้นเหมือนฟองอากาศในน้ำใกล้เดือด หนูแว่วได้ยินเสียงที่ไม่มีจริง หางตาแอบเห็นใครบางคนที่ยาไปนานแล้ว บางเวลารู้สึกเหมือนมีคนอยู่ด้วยทั้งที่อยู่คนเดียว ไม่กล้าแม้แต่จะมองกระจก เพราะกลัวจะเห็นเงาคนอื่นนอกจากตัวเอง

ประสาทที่ผัดเพี้ยนเล่นงานให้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ จนจิตใจและร่างกายอ่อนแอมาถึงขีดสุด

ในชีวิตที่ผ่านมาคำว่าเวรกรรมไม่เคยอยู่ในหัวคิด เขาไม่เคยเชื่อ ค่อนข้างจะเหยียดหยามเสียด้วยซ้ำ จนกระทั่ง..

ไม่นานมานี้เขาเพิ่งรู้ว่า..ลูกสาวของเขาเองนั่นแหละ เกิดไปยุ่งกับปมในอดีตโดยไม่ตั้งใจ และไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แม้จะขอร้องแทบจะกราบกรานให้เลิกยุ่งเกี่ยว เธอก็ไม่ยอม และที่หนักใจที่สุดคือ..เขาก็ไม่สามารถอธิบายเหตุผลที่แท้จริงให้เธอรับรู้ได้ ถึงไม่เคยเชื่อ แต่มันไม่มีเหตุผลอื่นมาอธิบายได้แล้วนอกจาก..ลูกสาวเขาเองนี่แหละเป็นคนไปเปิดประตูกรรม และสิ่งที่ทำไว้ในอดีต มันกำลังย้อนกลับมาทวงทุกสิ่งทุกอย่างจากเขาในตอนนี่

...

เจ้าเจ็ตได้หมาดซซุนสีดำคู่ใจเข้ามาเลียมือ สะกิดให้เขาตื่นจากภวังค์และตัดสินใจไม่ออกไปหาอะไรดีมนอกบ้าน..ดีเหมือนกันหน้าตาทรุดโทรมเหมือนคนใกล้ตายแบบนี้ ไม่น่าออกไปเจอใคร

วางโทรศัพท์แล้วเดินไปหาตู้เย็น เปิดเบียร์กระป๋องเย็นเจี๊ยบรินใส่แก้วที่แช่เย็นไว้จนฉ่ำ ของเหลวสีเหลืองทองกระทบแก้วกลายเป็นวุ้นทันที ฟองสีขาวค่อยๆ พูขึ้นจนล้นถึงขอบแก้ว..เขาพยายามผ่อนคลายตัวเองลง เตรียมรับเครื่องดื่มเย็นฉ่ำที่จะล่องผ่านลำคอ

แต่ฟองเบียร์ยังฟูไม่หยุดแค่ขอบแก้ว กลับขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ จนล้นออกมาอย่างผิดปกติ ชายกลางคนก้มหน้าเข้าไปใกล้ จ้องมองฟองเบียร์ด้วยความสงสัย

ทันใดนั้นกลับเหมือนมีใครเป่าฟองเบียร์ใส่หน้าเขาอย่างแรง ชายกลางคนผงะหายใจหลังพร้อมหลับตาตามสัญชาตญาณ

เขารีบถอดแว่นสายตายาวออก ปาดฟองเบียร์ออกจากใบหน้า ทั้งที่ยังหลับตา แต่สาบานได้..กลิ่นที่กระทบจมูกมันไม่ใช่เบียร์เลย แม้แต่น้อย แต่กลับเป็นกลิ่นคาวเลือด !!!

เขาตกใจรีบดึงชายเสื้อขึ้นมาเพื่อเช็ดหน้าลื้มตา ดูว่าเลือดมาจากไหน

ระหว่างที่ชายกลางคนนั้นนั่งกับประสาธการรับรู้ของตน ก็มีเสียงเคาะประตู..ใครมันช่างกล้ามาเคาะประตูในเวลาอย่างนี้ เพราะบนชั้นสองของบ้านคือพื้นที่หวงห้ามสำหรับเขาคนเดียว แม่บ้านสองคนกับคนขับรถ ก็ล้วนแต่อยู่ในบ้านหลังเล็กแยกต่างหาก และไม่เคยมารบกวนเขาบนพื้นที่ส่วนตัวเลย

“ใครวะ” เพิ่มเสียงดังขึ้นอีกหน่อย แต่ก็ยังเจิบ..หรือหุ่ผาด
แต่ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีก คราวนี้ชัดเจน

เจียบ..ชายกลางคนหัวใจสักครู่ก็เดินไปเปิดประตู แล้วก็ต้องผะ
ด้วยความตกใจ..แต่พอดีตำรวจของเขาคือคนที่ยืนอยู่หน้าประตู

แล้วอดีตภรรยาของเขามาทำอะไรในเวลาแบบนี้..

แต่หัวใส่ชุดสีน้ำเงินเข้ม แต่งตัวเหมือนเพิ่งกลับจากทำงาน ไม่พูด ไม่ยิ้ม มองสบตาเขาเล็กน้อยแล้วเดินเบี่ยงตัวเข้ามาในห้อง ขณะที่ร่างเธอเฉียดใกล้ เขาสาบานว่าได้กลิ่นเหม็นจางๆ โขยมาจากร่างอดีตภรรยา เป็นกลิ่นเหมือนควาเลือดผสมเนื้อเน่า มันทำให้เขาขนลุกเกรียว

เจ้าเจ็ดได้ไม่เคยเจอตัวมาก่อน แต่แทนที่มันจะมีปฏิกิริยาอะไรสักอย่างกับคนแปลกหน้า มันกลับไม่มองแม้แต่บ่อย แต่จึงไปที่ประตูที่เปิดอยู่ แล้วครางหึ่งๆ เหมือนกลัวอะไรที่มองไม่เห็น

แล้วเดินไปหน้ากระจกบานเล็กเหนืออ่างล้างจานข้างตู้เย็น เปิดน้ำแล้วทำท่าเหมือนล้างอะไรบางอย่างบนเสื้อ

แล้วชายกลางคนก็ต้องสะดุ้ง..เขามองไม่เห็นเงาสะท้อนของเธอในกระจก ขยับตัวเปลี่ยนมุมไปซ้ายขวา ก็ยังไม่เห็น

คำถามมากมายจุกอยู่แค่คอหอย ก็พอดีแล้วหันกลับมา เขารู้สึกมือเย็นปากสั่น ไม่แน่ใจแล้วว่าร่างที่อยู่ตรงหน้าคืออดีตภรรยาเขาจริงหรือเปล่า แต่ก็ยังแข็งใจถามออกไป

“เสื้อเปื้อนอะไรมาเธอ”

ตัวก็มองเสื้อตัวเอง แล้วหันมามองด้วยสายตาเย็นกระด้าง ยิ้มมุมปาก “อ้อ เลือด ถูกยิงมานะ”

ยังไม่ทันตั้งตัวกับคำตอบแบบนี้ ตัวก็ใช้มือขวากำไปที่เสื้อ แล้วแบ่ให้ดู เลือดสดๆ เต็มมือ บางส่วนไหลไปตามข้อศอกหยดลงบนพื้น

“แล้ว” เขาตะโกนลั่น แต่เมื่อเงยขึ้นมองหน้าเธอ ความตกใจก็จู่โจมเขาอย่างจังอีกรอบ เพราะใบหน้านั้นไม่ใช่อดีตภรรยาของเขา แต่กลายเป็นผู้ชายอีกคน คนที่เขาแน่ใจว่าตายไปนานแล้ว

“เฮ้ยมึง” เขาร้องลั่น

“ก็โดนยิงมาไง เลือดเลยออกเยอะหน่อย” คำพูดที่ตอบกลับมาแฝงด้วยความโกรธแค้น แต่ความหลอนก็คือ เสียงจากปากชายคนนั้นยังคงเป็นเสียงของอดีตภรรยาเขา

“ว่าแต่เป็นอะไรเธอ หน้าตาเคร่งเครียดจังเลย” ร่างประหลาดเอ่ยถามพร้อมก้าวเข้ามาหา ทุกคำที่พูดออกมาทำให้เลือดถูกพ่น

ออกจากปากเป็นพุ่มฝอยกระจายไปทั่วพื้น ทุกย่างก้าวเหยียบไปบนของเหลวสีแดงเข้ม ตรงข้ามกับใบหน้าของตัวประหลาดที่ตอนนี้ซีดขาวขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่ากลัว

“อย่าเข้ามา” ชายกลางคนตะโกนลั่น ถอยหลังไปจนชนกับเก้าอี้ล้มลงกับพื้น

ตัวประหลาดยังคงเดินเข้ามาหา ชายกลางคนถดถอยหนีอยู่บนพื้นหลังตาปัดปิดไปข้างหน้า “อย่าเข้ามา บอกว่าอย่าเข้ามา”

“กลัวเหรอ ใครทำกรรมอะไรไว้ ก็ต้องรับกรรมนั้นเป็นธรรมดา” เสียงนั้นเข้ามาใกล้จนรู้สึกว่ายู่ตรงหน้าตัวเอง

เขาอดไม่ได้ต้องหิรตาขึ้นดู ใบหน้าที่อยู่เกือบชิดกลับกลายเป็นสีเขียวอมม่วง เหมือนศพเพิ่งตายใหม่ๆ ปากขยับเขยื้อนส่งกลิ่นเหม็นเน่า คลุ้งจนแทบทนไม่ได้

“กลัวเหรอ ใครทำกรรมอะไรไว้ ก็ต้องรับกรรมนั้นเป็นธรรมดา” เสียงที่ออกมาจากปากสีม่วงบวมเป่งนั้น ตอนนี้กลายเป็นเสียงผู้ชายแหบแห้ง

ชายกลางคนพยายามฮึดสู้ พลิกความกลัวให้กลายเป็นความโมโห ลูกขึ้นเหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวา ตะเกียกตะกายเข้าห้องนอน ดึงลิ้นชักหีบปืนอัตโนมัติขึ้นมา เจ้าชิกชาวเออร์กระบอกนี้ถูกบรรจุกระสุนไว้พร้อมใช้ตลอด พอขึ้นลำได้ใจก็มาเป็นกอง

เขาสอดสายตามองหาร่างประหลาด..แต่ทุกอย่างยังเงียบสนิท

นั่งตัวเกร็งกอดปืนนิ่ง ได้ยินเสียงหัวใจเต้นโครมครามราวกับใครมากระที่บอยู่ในอก ถึงอาการประสาทหลอนจะเกาะกินเข้ามาเป็นเดือน นี่กลับเป็นครั้งแรกที่เขาถูกผีหลอกอย่างจัง..แต่จะกลัวทำไมวะ ผีก็ผีสิ มีงูมาลองดีกับปืนในมือกูก่อน

สองจิตสองใจว่าจะเปิดประตูออกไปข้างนอกดีมั๊ย แต่แล้วก็นึกได้ว่าเจ้าเจ็ตได้ยังอยู่นอกห้องนอน

ดัชชุนเพศผู้ตัวนี้ เป็นเหมือนเพื่อนสนิทของเขาในหลายปีที่ผ่านมา ไม่รู้ว่ามันติดเขาหรือเขาติดมัน แต่ทุกคืนมันต้องมานอนร่วมเตียงกับเขาไม่เคยขาด ยิ่งมาเจอผีหลอกแบบนี้ เขายังต้องการเพื่อน แม้จะเป็นแค่หมาตัวหนึ่งก็ตาม

ค่อยๆ แง้มประตูห้องนอนออกไป ห้องโถงยังเปิดไฟเปิดแอร์ไว้เหมือนเดิม และประตูบานนอกก็ยังไม่ปิดอ้ากว้าง..เขามองซ้ายมองขวา รีบพุ่งตัวไปปิดประตูเป็นอันดับแรก แล้วหันมาหยิบแก้วเปียร์บนโต๊ะขึ้นชดอ๊กๆ ตอนนีเขาคงต้องการแอลกอฮอล์ในเลือดอย่างเร่งด่วน

หันไปมองหาเจ้าเจ็ตได้ ก็พบว่ามันนั่งเบียดตัวอยู่ที่มุมห้องมุมหนึ่ง เขาตีดนิ้วเรียกมัน แล้วเดินอ้อมโต๊ะไปล้วงเปียร์ในตู้เย็นเพิ่มอีกสองกระป๋อง

ขณะที่ก้มลงหยิบเปียร์ ก็รู้สึกได้ถึงจุกขึ้นๆ มาดูนที่น้องเขา เขาพูดกับสุนัข “มีเอ็งมันก็ช่วยได้เยอะ พอค่อยอุ้มนใจหน่อย”

แต่พอหันไปมอง หัวใจเขาก็ต้องเต้นรัวขึ้นอีกครั้ง เพราะเจ้าเจ็ตได้มีเลือดไหลออกจากตัวเป็นทาง ยิ่งมาพัวพันเขา เลือดก็ยิ่งนองไปทั่ว

ใจหนึ่งก็อยากจะตะมันออกไป แต่อีกใจก็เป็นห่วงสุนัขตัวโปรดมันเป็นอะไรเนี่ย ทำไมเลือดเต็มตัวยั้งๆ แล้วอะไรบางอย่างก็ทำให้เขาหันไปมองทางมุมห้อง

เจ้าเจ็ตได้อีกตัวยังคงนั่งแอบอยู่ที่เดิม มันส่งสายตามองมาที่เขาอย่างหวาดกลัว ส่วนเจ้าดัชชุนที่กำลังพันแข้งพันขาเขาอยู่ เนื้อตัวของมันเปียกโชกไปด้วยเลือดสดๆ ไหลเยิ้มไปบนพื้น

ชายกลางคนร้องออกมาไม่เป็นภาษา เขาทนไม่ไหวแล้ว

ปัง ปัง !! เหนียวไกปืนไปที่เจ้าเจ็ดได้เปื้อนเลือดสองนัด แต่มันเหมือนไม่รู้สึกอะไร ยังพยายามแลบลิ้นที่ชุ่มไปด้วยเลือด เลียซาเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ปัง ปัง ปัง !! เขากดเข้าไปอีกสามนัด หัวใจแทบจะกระดอนออกทางปากอยู่แล้ว เลือดที่นองไปทั่วทำให้พื้นสิ้นจนเขาล้มลง

ชายกลางคนล้มลุกคลุกคลาน ตะเกียกตะกายพุ่งเข้าหาหน้าต่างบ้านทิศตะวันตก ปากก็ร้องโวยวาย “ช่วยด้วย ช่วยด้วย เอามันออกไป เอามันออกไป”

โชคร้ายที่หน้าต่างบ้านทางทิศตะวันตกนั้น เป็นกรอบไม้อายุหลายสิบปี ตากแดดตากฝนมาจนกรอบและเปราะบาง เปราะบางไม่ต่างจากชีวิตเจ้าของบ้าน

...

ที่บ้านพักหลังเล็ก คนขับรถกับแม่บ้านสองคนวิ่งออกมาจากห้องเกือบจะพร้อมกัน เมื่อได้ยินเสียงปืนลั่นจากชั้นสองของบ้านใหญ่

ลักพาก็ได้ยินเสียงปืนขึ้นอีกสองสามนัด พร้อมเสียงโวยวายของนายดังลั่น ทั้งสามคนทำอะไรไม่ถูก จะขึ้นไปหาในภาวะแบบนี้ก็ไมู้เกิดอะไรขึ้น อาจจะโดนลูกปืนเข้าก็ได้

ไฟบนห้องโถงชั้นสองยังเปิดแต่ม่านปิดอยู่ เลยมองไม่เห็นว่ นายอยู่ตรงไหน เสียงป็นดังขึ้นอีกหลายนัด เสียงข้าวของหล่นแตก เสียงนายร้องตะโกนสุดเสียง โวยวายไม่เป็นภาษา

“พี่อ้อมโทรหนึ่งเก้าหนึ่งเลย” คนขับรถบอกสาวรับใช้ที่มีอาวุธกว่า

“แล้วจะบอกเขาว่ายังไงล่ะ” อ้อมถามลนลาน

“ก็บอกว่ามียิงกัน” อ้อมรีบวิ่งเข้าห้องนอนของตนเพื่อไปหยิบโทรศัพท์

แต่ไม่ก็อึดใจ เสียงปืนดังขึ้นอีกสองนัด แล้วหน้าต่างด้านทิศตะวันตกของชั้นสอง ก็แตกเพลิงลงมาทั้งบานพร้อมร่างร่างหนึ่งร่วงลงมาด้วย

แม่บ้านวัยสาวร้องกรีดร้องหนีเข้าห้อง ส่วนคนขับรถยนต์มองตัวแข็ง พอตั่งสติได้ก็วิ่งเข้าไปดู ในใจภาวนาอย่าให้เป็นอย่างที่เคยคิดเลย

แต่สิ่งที่เห็นกลับเลวร้ายยิ่งกว่าที่คิด..นายของเขาในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น นอนตะแคงขวา แขนขวาหักพับไปด้านหลังอย่างผิดรูป เสียกระดูกๆ ตั้งอยู่ในคอ ตาเหลือกลาน

เขาพลิกตัวข้อศอกขึ้นแล้วละล่ำละลัก “นายๆ เกิดอะไรขึ้น ทำไมตกลงมาได้ครับ นายแข็งแรงไว้ครับ”

แต่แล้วเขาก็รู้ว่าหมดหวัง

กรอบหน้าต่างไม้ส่วนหนึ่งหักเป็นรูปปากฉลามปักลึกเข้าไปที่คอแถวใต้กรามด้านขวา คนขับรีบวิ่งต้อนนายออกจากกรอบไม้ นั่นเลือดพุ่งกระฉูดตามออกมาทันที

นายของเขาตาเหลือกจนเห็นแต่ตาขาว ร่างเกร็งขึ้นมากระดูกสองครั้งแล้วคอพับลงไปกับเขาของคนขับรถ

๒ เดือนก่อนหน้านั้น

พ.ศ. ๒๕๖๗

เดือนมีนาคม

บทที่ ๑

“จิงโกะมหาชน”

แท็กซี่จอดก่อนถึงจุดหมายหลายร้อยเมตร เพราะจิงโกะอยากลองเดินดูบรรยากาศช่วงต้นถนนสามเสน เพื่อชิมช๊อปว่าผู้คนแถวนี้เป็นยังไง ร้านค้าแถวนี้เป็นแบบไหน

ทั้งสี่คนที่ลงจากแท็กซี่ประกอบด้วยจิงโกะ หญิงสาวอายุ ๒๙ ปี บิลลี่ ลูกครึ่งฝรั่งร่างเล็กแฟนของจิงโกะ แวว เกย์หนุ่มสายมุมน้ำตาลหล่อ รูปร่างใหญ่เพื่อนสนิทของจิงโกะ และป๊อด ชายหนุ่มอายุ ๒๐ ปีเป็นคนหัวอ่อนสนิทสนมมาตั้งแต่เด็กจนเป็นเหมือนน้องชายคนเล็กของจิงโกะ

สามเสนเป็นถนนรุ่นเก่าที่ไม่ได้กว้างขวางมากนัก ต้นทางต่อกับถนนจักรพงษ์ ลากยาวคู่ขนานไปกับแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันออก จนถึงแยกเกียกกาย ซึ่งถ้าเดินย้อนขึ้นไปทางถนนจักรพงษ์ ก็สามารถมาออกต้นถนนราชดำเนินได้

ช่วงสองข้างทางถนนจักรพงษ์ต่อสามเสนเต็มไปด้วยอาคารพาณิชย์รุ่นเก่าอายุเฉียดร้อยปี หลายๆ อาคารยังถูกอนุรักษ์ไว้ให้คงรูปทรงดั้งเดิม จึงมีกลิ่นอายย้อนยุคให้นำมาเดินเที่ยว รวมไปถึง

ร้านอาหารมากมายทั้งริมถนนใหญ่และตามตรอกซอกซอย ฝีมือจัดจ้านรสชาติถูกปากทั้งคนไทยและต่างชาติ เป็นเสน่ห์สำคัญที่ทำให้ถนนสามเสนและจักรพงษ์ยังคงมีชีวิตชีวามาได้ยาวนาน

ถนนสามเสนในตอนเย็นวันเสาร์แบบนี้ มีชาวต่างชาติเยอะ โดยเฉพาะพวกยุโรป จึงโกะได้ยินเสียงสนทนาจากฝรั่งหลายกลุ่มหลากหลายภาษา แม้แต่วัยรุ่นไทยบางคน ดูเฉินๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็นคนไทย ถ้าไม่พูดออกมา เพราะแต่งเนื้อแต่งตัวกลมกลืนไปกับต่างชาติแบบทุกกระเบียดนิ้ว

เดินผ่านกลิ่นควันบางกลิ่นที่เมื่อก่อนต้องหลบๆ ซ่อนๆ แต่ตอนนี้กลายเป็นของธรรมดาไปแล้ว จนมาถึงปากซอยที่ต้องการทั้งสี่คนเดินเข้าซอยไม่กี่สิบเมตร ก็ถึงตึกแถวเป้าหมายตั้งอยู่ด้านซ้ายมือ เป็นตึกสองห้องติดกัน ประตูด้านหน้าทำด้วยบานเฟี้ยมเป็นไม้ทึบทาสีดำด้าน สลับดำเงามันปิดไว้ทั้งสองตึก จึงโกะรู้สึกชอบใจการเล่นสีตาของสองอาคารนี้ ตั้งแต่มาดูสถานที่คราวก่อนแล้ว

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร ลักพักก็มีเสียงรับสาย

“คะ พวกเรามาถึงแล้วคะ”

พอวางสาย ประตูของตึกด้านขวาก็เปิดออกทันที ทั้งสี่คนกำลังจะเดินไปที่ประตูบานนั้น..

แต่แล้วบานประตูของตึกด้านซ้ายก็เปิดออกเหมือนกัน ผู้ชายผิวขาวรูปร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมเข้ม อายุราวสามสิบต้นๆ ก้าวออกมาพร้อมยกมือไหว้

“สวัสดีครับ ผมกมลทัศน์ เจ้าของตึกครับ” ชายร่างสูงกล่าวทักทาย แล้วยุทนานออกมาเบาๆ “อ้าว” หันไปมองประตูบานแรกที่เปิดอย่างงงๆ แล้วทั้งสี่ก็หันตัวกลับเดินไปหาชายเจ้าของตึก

“สวัสดีคะ จึงโกะคะ” จึงโกะยกมือไหว้ “คราวก่อนไม่ได้ดูชั้นบน

วันนี้เลยต้องรบกวนคุณกมลทัศนซ์ขอตุ๊กชั้นบนหน่อย”

“ไม่ได้รบกวนเลยครับ ผมสิดต้องขอโทษคุณจิงโกะที่ทำให้เสียเวลา คราวที่แล้วผู้ช่วยผมดันลืมเอากุญแจชั้นบนมาด้วย พวกคุณเลยอดดูชั้นสองทั้งสองตึก” ชายหนุ่มพูดกลัวเสียงหัวเราะ “เอ้อ เรียกผมว่าข้าวตังหรือตังกี้ได้นะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ยังไงก็ต้องมาอยู่แล้วเพราะถ้าถูกใจจิงโกะก็พร้อมทำสัญญาวันนี้เลย อ้อ เรียกว่า จิงโกะเฉยๆ ก็ได้เหมือนกันคะ”

“จันเชียวเลยครับ” ข้าวตังเดินนำเข้าตึก

จิงโกะเดินนำ ตามด้วยบิลลีและป๊อด แว่วเป็นคนรั้งท้าย ก่อนก้าวเข้าประตูกอดหันไปมองไม่ได้ แล้วแววกก็เห็นบานประตูบานแรกกลับปิดสนิท ใครเป็นคนปิดวะ แว่วรู้สึกขนลุกซู่ขึ้นมาทันที

จิงโกะได้ดูชั้นล่างมาแล้วตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ทั้งสองอาคารเป็นตึกแถวสองชั้นโครงสร้างเก่า หน้ากว้างประมาณสามเมตรหรือมากกว่านั้นเล็กน้อย ส่วนที่เป็นชั้นล่างของทั้งสองตึกตีทะเลถึงกัน แต่มีบันไดขึ้นลงแยกกันของสองตึก แสดงว่าชั้นบนยังคงไม่ตีทะเล

“คราวก่อนถามลูกน้องพี่ตัง เห็นบอกว่าเดิมทีนี่ทำเป็นเหมือนผับหรือคะ” จิงโกะชวนคุย

“เอ้อ จะเรียกว่าผับก็คงไม่เต็มปากมั้งครับ เพราะไม่ค่อยได้รับลูกค้าภายนอก ห้องก็ไม่ได้กว้างอะไร ผมแค่เอาโต๊ะมาตั้ง มีเหล้ามีน้ำแข็ง มาดื่มมาดูบอลหรือเชียร์กีฬา กัน ส่วนใหญ่ที่มาก็เพื่อนหรือคนรู้จักทั้งนั้น เพราะหน้าร้านเราก็ไม่ได้ทำป้ายอะไรเลย” ข้าวตังเว้นจังหวะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่หน้าผาก “ร้อนหน่อยครับ ข้างล่างไม่ได้ติดแอร์”

“ไม่ติดแล้วอยู่ได้ยังไงวะ” บิลลีส่ายหัวแล้วบ่นออกมาโดยไม่สนใจว่าจะเข้าหูข้าวตังหรือเปล่า จิงโกะต้องหันไปจ้องแฟนหนุ่ม

“เดิมก็มีครับ แต่ผมถอดเอาไปใช้ที่อื่น” ข้าวตังตอบเสียงเรียบๆ โดยไม่มองหน้าบิลลี

“แล้วทำไมถึงเลิกล่ะคะ” จิงโกะชวนคุยต่อ

“อ้อ ก็พอช่วงกัญชามันเปิดเสรี พวกสายเชียวก็มากันใหญ่แล้วยิ่งเห็นเป็นร้านกันเองแบบนี้ มันยังไม่เกรงใจ ผมก็ไม่ว่าจะห้ามยังไง เพราะรู้จักกันทั้งนั้น ทนกลืนไม่ไหวก็ปิดเลยดีกว่า ฮ่าฮ่า”

“ปกติมีคนอยู่มั้ยคะที่นี่” แววมถามขึ้นมาบ้างเพราะยังคาใจเรื่องประตู

“ไม่มีหรอกครับ มีแต่แม่บ้านมาทำความสะอาดอาทิตย์ละครั้ง ไม่วันจันทร์ก็อังคาร”

ป๊อดกับแววหันมาสบตา ในใจคิดเหมือนกัน..ประตูบานนั้นมันเปิดได้ไง แต่แววคิดยิ่งกว่านั้น..แล้วมันปิดเองได้ไง

“แล้วจิงโกะคิดจะใช้พื้นที่ทำอะไรเหรอครับ” ข้าวตังถามขณะที่ทุกคนสำรวจรอบๆ

“อ้อ คือพวกเราทำคอนเทนต์ออนไลน์นะคะ ทางยูทูบ ติกต็อก ไอจี แล้วจิงโกะชอบทำแบบว่า ชาวต่างชาติเค้ามองเมืองไทยยังไง ชอบคนไทยมั้ยอะไรแบบนี้ แล้วแฉนี้จิงโกะว่าต่างชาติเยอะดี ที่เที่ยวก็เยอะ ข้าวสาร ราชดำเนิน วัดพระแก้ว สนามหลวง ถนนพระอาทิตย์ ก็มีที่นาสนใจเยอะไม่ไกลด้วย ก็เลยอยากมีแหล่งไว้ทำเป็นสตูดิโอ หรือถ้าวันไหนเบื่อๆ ไม่อยากกลับบ้านก็ได้มีที่ไว้สูมร่ากัน” จิงโกะบรรยายอย่างละเอียด

ข้าวตังซุกกูกุญแจพวงเล็กๆ ขึ้นมา “คราวนี้ได้ดูชั้นสองแล้ว ขึ้นไปมั้ยครับ”

หญิงสาวพยักหน้า ข้าวตังเดินนำขึ้นไป บันไดโครงเหล็กดังเอี๊ยดๆ เมื่อต้องรับน้ำหนักของคนทั้งห้า

“บันไดมันดังไปหน่อยนะฮะ” บิลลีบ่น

“ก็อาจจะดังนิดหน่อยครับ แต่แข็งแรงดีไม่มีปัญหา แต่ถ้ารำคาญจริงๆ ผมก็จะหาช่างมาซ่อมให้”

บิลลีทำท่าจะพูดต่อ จิงโกะต้องบีบมือให้หยุด “ไม่ต้องหรอกคะพี่ ไม่ได้ดังมาก อีกอย่างแบบนี้ก็ดีเหมือนกันเผื่อมีขโมยขึ้นมาจะได้รู้”

หน้าบ้านได้ชั้นสองกันไว้ด้วยโครงไม้ทาสีดำด้านสลัbdำมัน กระฉกใสม่านกัน ประตูเป็นบานเลื่อน ข้าวตังไขกุญแจนำทุกคนเข้าไป

พื้นที่ชั้นสองเป็นห้องโถง แต่ดูไม่กว้างเหมือนชั้นล่างเพราะสองตึกไม่ได้ติดกัน พื้นทำด้วยไม้แผ่นใหญ่สีเข้มลายสวยงาม

ด้านหนึ่งของห้อง วางไว้ด้วยโต๊ะทำงานไม้แบบเก่าอยู่สองตัว รูปทรงโต๊ะบอกได้ว่าอายุน่าจะหลายสิบปีหรืออาจจะถึงร้อย

ข้าวตังหยิบบริโมตเปิดแอร์ ลมตอนแรกออกมาไม่เย็นและมีกลิ่นอับเล็กน้อย แต่ไม่นานก็เย็นปกติ

“ล้างแอร์มั่งมั๊ยเนี่ย” บิลลีถามลอยๆ จิงโกะหันไปจ้องอีกครั้ง ชักไม่ค่อยพอใจที่แฟนของตนชอบโพล่งอะไรเสียดแทงหูออกมาอยู่เรื่อย

“อ้อ ถ้าทางคุณตกลงเช่าเราจะล้างแอร์ให้ครับ” ข้าวตังตอบโดยไม่มองหน้าบิลลีเช่นเคย

จิงโกะเดินไปดูโต๊ะเก้าอี้สองตัวอย่างสนใจ

“สองตัวนี้เป็นโต๊ะเก้าอี้ตั้งแต่รุ่นคุณปู่ผมเลยครับ ไม่ลึกแต่ทั้งคู่ ถ้าทางจิงโกะสนใจก็ยืมไว้ใช้ได้ครับ แต่ถ้าไม่ใช่ผมก็จะขนไปเก็บที่อื่น”

“อ๊วย สวยจังเลยคะ เอาไว้เลยจิงโกะชอบของเก่าๆ อยู่แล้ว แล้วโต๊ะแบบนี้ไม่เคยเห็นเลย” จิงโกะพูดไปพร้อมลูบผิวโต๊ะด้วยความรู้สึกชื่นชอบ

“ชั้นสองอีกตึกเหมือนกันมั๊ยคะ” แววมามบ้าง

“คล้ายกันครับ แต่บันไดตึกนั้นเป็นของเก่าไม่ได้ทำใหม่เหมือนตึกนี้ ไปดูกันมั๊ย” ข้าวตังชวน

ทั้งห้าคนลงจากชั้นสองเดินไปขึ้นบันไดอีกตึกหนึ่ง สภาพชั้นสองแทบไม่ต่างกัน

ได้ดูครบทั้งสองชั้นสองตึกแล้ว ข้าวตังจึงชวนไปหาร้านกาแฟนั่งคุยรายละเอียดการเช่าและดูสัญญากัน เพราะที่ตึกนี้ยังไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้สักตัว

แวกกับปัดขอตัวกลับก่อน จึงมีแค่ข้าวตัง จิงโกะและบิลลีเดินออกไปหาร้านกาแฟริมถนนสามเสน ข้าวตังถือซองเอกสารสีน้ำตาลเดินนำออกทางปากซอยแล้วเลี้ยวขวา

“เดินไม่ไกลหรอกครับ นิดเดียวก็ถึง”

“พี่ตังทำงานอะไรคะ” จิงโกะเอ่ยปากถาม พร้อมก้าวชิดตัวชายหนุ่ม

“ผมเป็นสถาปนิกครับ เปิดบริษัทรับออกแบบของตัวเอง แล้วก็มีส่วนในเมหา’ลัยด้วย”

“อ้อ ดีจังเลยคะ จิงโกะก็เคยอยากเรียนสถาปัตย์ แต่ไม่มีหัวทางคณิตเลย ก็เลยไปเอาดีทางภาษา”

“แล้วการจะเป็นยูทูบเบอร์เก่งๆ นี่เค้าต้องทำยังไงกันมั๊ยครับ” ข้าวตังชวนคุยบ้าง

หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ “ที่จริงจิงโกะก็ยังไม่รู้หรอกนะคะ ถ้ารู้ก็คงดังไปแล้ว แต่ที่พยายามทำอยู่ก็คือต้องหาเรื่องแปลกๆ ที่คิดว่าคนจะสนใจ แล้วเราก็ต้องเล่าให้ดีให้น่าติดตาม การแต่งตัวของเราน่ากลัองก็ต้องคิดนะคะ ไม่ใช่ว่าจะแต่งอะไรก็ได้”

“ตัวช่วยอื่นๆ ก็ต้องตั้งใจทำอย่างเช่นคลิปที่จะแทรกในวิดีโอที่ทีมงานของจิงโกะก็ต้องตั้งใจหาให้มันเข้าธีม การตัดต่อก็สำคัญ

จิงโกะต้องคุมเรื่องติดต่อใกล้ชิดเลยละ”

ข้าวตังหยุดเดินหันมามากนิ้วโป้งให้ “ฟังดูก็รู้เลยว่านี่ตัวจริง ต้องขอถ่ายรูปคู่ไว้หน่อยละมัง เดียวดังกว่านี้แล้วจะหาตัวยาก”

“เอาสิคะ” จิงโกะตอบสนองทันที “บิลลีมาถ่ายด้วยกัน”
หญิงสาวหันไปชวนแฟนของเธอ

บิลลีหันหลังโบกมือให้ “อยากถ่ายก็ถ่ายกันไปเหอะ”

ข้าวตังยกมือถือขึ้นถ่ายเซลฟี่ จิงโกะโพสต์หลายท่าอย่างคน
คุ่นหน้ากลอง บางท่าหญิงสาวก็เขย่งเกาะไหล่ข้าวตัง เพราะความสูง
ต่างกันมาก ทำให้ได้ภาพที่น่ารักออกมา

แต่บิลลีไม่รู้สึกรักด้วย เขาแยกออกไปยืนเงียบๆ คนเดียว

เดินต่ออีกไม่นานก็ถึงร้าน ข้าวตังนำเข้าไปสั่งอเมริกาโนเย็น
จิงโกะกับบิลลีขอเป็นคาปูชิโนร้อน แล้วทั้งสามก็เดินขึ้นไปหาโต๊ะนั่ง
ที่ชั้นสอง

ข้าวตังกับจิงโกะยังคุยกันอย่างสนุกสนาน ระหว่างนั้นก็หยิบสัญญา
ที่เตรียมมาเรียบร้อยแล้วออกมาตรวจทาน

“ใจกันดี นี่คือจิงโกะใช้มั๊ยครับ” ข้าวตังถามเมื่อตรวจชื่อคู่สัญญา

“ใช่ค่ะ”

“ชื่อเก๋ดีจังเลยนะครับ”

“มาจากชื่อคุณพ่อนะคะ คุณพ่อชื่อกันตะ ลูกสาวก็เลยชื่อใจกันต์
หมายถึงเป็นดวงใจของกันตะ”

“จิงโกะลองอ่านดูนะครับ รายละเอียดผมก็เขียนตามที่เรา
โทรคุยกันมาแล้วทุกอย่าง”

ระหว่างที่จิงโกะกวาดตามองหนังสือสัญญา ก็ยังคุยกับข้าวตัง
ไม่หยุด บิลลีหยิบน้ำขึ้นดื่มตรงๆ จากขวดด้วยความหงุดหงิด จะ
สนิทสนมอะไรขนาดนี้ เพิ่งเจอกันวันแรก และที่สำคัญตัวเขาแทบไม่มี

ส่วนร่วมในการสนทนาเลย

“แล้วคุณ เอ่อ” ข้าวตั้งเริ่มรู้สึกอะไรบางอย่าง จึงหันมาถาม บิลลี

“ชื่อบิลลี” บิลลีตอบหัวนพยายามฝืนยิ้มเล็กน้อย ในใจคิดว่า มึงไม่ถามกูตอนกลับเลยละ

“บิลลีเป็นแฟนจิงโกะเองคะ” จิงโกะรีบแนะนำบิลลี

“คุณบิลลีทำอะไรอยู่ครับ”

“ก็เขียนหนังสือ เขียนหนังสือเขียนบทหนังสืออะไรก็ได้อ่ะ” บิลลีเน้นตรรกะว่า ‘เล็กๆ’ ชัดเป็นพิเศษ

“ดีจังเลย ผมเองก็ใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียน แต่ไม่มีหัวทางนั้น เลย ต้องหาเวลาขอคำแนะนำจากคุณบิลลีบ้างแล้ว”

“ถ้าว่างก็ว่ากัน” บิลลีตอบหัวนเหมือนเดิม

การสนทนาดำเนินต่อ ส่วนใหญ่ก็เป็นข้าวตั้งกับจิงโกะคุยกัน ทำให้ต่างได้รู้จักอีกฝ่ายมากขึ้น

ข้าวตั้งเป็นสถาปนิกหนุ่มอายุ ๓๓ ปี จบปริญญาตรีสถาปัตย์ ในไทยแล้วไปต่อปริญญาโททางด้านผังเมืองที่ฟลอริดา สหรัฐอเมริกา ตอนนี้เปิดบริษัทรับออกแบบของตนเอง และเป็นอาจารย์สอนพิเศษ ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยใหญ่แห่งหนึ่ง

ตัวจิงโกะนั้น จบปริญญาตรีทางด้านภาษาอังกฤษ มีโอกาสไปซัมเมอร์ที่ออสเตรเลียกับอังกฤษอย่างละครั้ง กับได้ไปเวิร์คแอนด์ทราเวล ที่อเมริกาอีกหนึ่งปี ตอนนี้เปิดช่องยูทูบและติ๊กต็อกของตัวเอง ทำคอนเทนต์เกี่ยวกับมุมมองของต่างชาติโดยเฉพาะพวกที่พูดภาษาอังกฤษเป็นหลัก ว่ามีมุมมองต่อไทยยังไงบ้าง ทั้งอาหาร สถานที่ ผู้คน

บิลลีมีส่วนร่วมในวงสนทนาบ้าง ซึ่งเจ้าตัวรู้เลยว่าเป็นการชวนคุยไปตามมารยาทเท่านั้น จึงนั่งทำหน้าที่อย่างไม่เก็บอาการ

“พีตังมีครอบครัวหรือยังคะ” ไม่รู้คิดยังไง แต่จิงโกะก็โพล่งถามออกไป

“อ้อ ถ้าถามถึงตอนนี้ก็ยังครับ” ข้าวตังหัวเราะเบาๆ

“แปลว่าเคยมี”

“ถ้าตอนเรียนที่ฟลอริดา ก็เคยมีครับ เป็นແหม่มจากนิวยอร์ก” ข้าวตังมีท่าทีเหมือนจะเล่าต่อ จิงโกะหัวเราะเบาๆ

“พีตังเรียกແหม่ม แหม่มใช้คำเหมือนคนแก่เลย”

“ฮ่าฮ่าฮ่า ก็อาจจะยังงั้นมั้งครับ ผมมันชอบอ่านหนังสือของคุณแม่มาตั้งแต่เล็กๆ สงสัยจะติดลำนวนยุคนั้นมา”

แล้วเขาก็เล่าต่อ “ตอนนั้นเป็นแฟนกับແหม่ม ก็ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแบบผิวเมียนั้นแหละครับ แต่บอกตรงๆ นะพอได้เมียเป็นฝรั่ง ทำให้ผมคิดถึงผู้หญิงไทยขึ้นมาเยอะเลย”

จิงโกะพยักหน้ามองตาข้าวตังอย่างสนใจ

“คือฝรั่งเขาก็มีอะไรเท่าๆ ของเขาอยู่เยอะ แต่พอใกล้ชิดกันผมว่ามันยังไม่วู้ ความเท่าบางที่มันก็กลายเป็นหยาบกระด้าง ไม่นุ่มละมุนละไม ความละเอียดเอาใจใส่ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ผู้หญิงไทยไม่ได้เลย”

“พีตังพูดแบบนี้แปลว่าประสบการณ์กับหญิงไทยก็คงไม่น้อย” จิงโกะเริ่มจะกล้าพูดเล่นขึ้นบ้างแล้ว

“ไอ้ย ไม่ใช่อยังงั้นหรอกจิงโกะ ผมก็เห็นจากเพื่อนๆ พี่น้องผู้หญิงหรือคุณแม่ผมท่านก็น่ารักมาก แล้วผู้หญิงฝรั่งเนี่ยนะ” ข้าวตังเว้นวรรคดูตกาแฟที่เหลือติดกันแก้ว แล้วพูดต่อ

“ไม่รู้ด้วยอากาศหรือดีเอ็นเอของพวกเขา คือเขามักจะดูสูงอายุกว่าอายุจริงแทบทุกคนเลย แล้วพอไปดูผิวเขาใกล้ๆ นะ มันไม่ได้เรียบเนียนสวยเหมือนผู้หญิงไทย”

จิงโกะปิดปากหัวเราะ “โห พีตังวิจารณ์ซะยับ”

“เข้าผมพูดจริงนะ อย่างจิงโกะเนียถ้าไม่เห็นอายุจริงในสัญญา ผมยังคิดว่ายี่สิบต้นๆ ใครจะไปเชื่อว่าเกือบสามสิบแล้ว”

“พี่ดังก็พูดเวอร์ไป” จิงโกะหัวเราะหน้าแดง ซึ่งเธอก็แปลกใจตัวเองเหมือนกัน เพราะคำพูดแบบนี้ได้ยินมาบ่อย แต่พอมันออกมาจากปากของสถาปนิกหนุ่มคนนี้ กลับทำให้จิงโกะรู้สึกชินได้เป็นอย่างดีประหลาด

บิลลี่หัวเราะหึๆ พูดแทรกขึ้นมา “ก็จิงโกะเขาดูเด็กและสวยงามขนาดนี้ ถึงได้เป็นแฟนผมไง”

จิงโกะส่ายหัวทำหน้าเบื่อ “มาพูดอะไรยังงี้ ไม่อายเขามั่งหรือไง”

บิลลี่เอื้อมมือมาลูบต้นแขนจิงโกะพร้อมจ้องหน้าด้วยสายตากระด้าง “สวยและเซ็กซี่ด้วย”

“บิลลี่” จิงโกะจ้องตากลับ พูดด้วยเสียงเน้นจนบิลลี่ต้องดึงมือออกไป

ข้าวตังรู้สึกอึดอัดจนต้องดูดกาแฟที่ไม่เหลือในแก้วแล้วดงโฮก จิงโกะจึงเริ่มถามต่อ

“แล้วไงต่อคะ แฟนหนุ่มของพี่ดัง”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก เค้าก็น่ารักดีนะ แต่เอ้อ..”

มีเสียงดังแก๊งๆ ๆ แทรกขึ้นมา โต๊ะอื่นในร้านก็หันมามอง ข้าวตังเหลือบไปเห็นบิลลี่นั่งเขย่าขาอย่างแรง ทำให้กระดุมที่ปลายขาทางเกงกระแทกกับขาโต๊ะที่เป็นโลหะ หนุ่มลูกครึ่งขมวดควมองออกไปนอกร้าน ข้าวตังกับจิงโกะรู้แล้วว่าบิลลี่ต้องการแสดงออกถึงความหงุดหงิด

“อ้อ ผมลืมไปว่าผมมีนัดต่อ วันนี้คงต้องขอตัวแค่นี้ จิงโกะจะลงนามสัญญาเลยมั๊ยครับ” ข้าวตังรีบหาทางออก

“ได้เลยค่ะ” จิงโกะเหลือบมองบิลลี่อีกครั้ง แฟนของเธอ

ยังจ้องออกไปนอกร้านเหมือนเดิม แต่หยุดเขย้าขาแล้ว

ข้าวตังกับจิงโกะลงนามในฐานะผู้ให้เข้ากับผู้เช่า บิลลีลงนามในช่องพยาน หนุ่มลูกครึ่งลงลายเซ็นโดยกดปากกาอย่างแรงจนกระดาษเกือบขาด

ข้าวตังเก็บสัญญาฉบับหนึ่งใส่ซอง แล้วก็บอกลาจิงโกะ “ไปละครับจิงโกะแล้วเจอกัน” แล้วก็หันมาบอกลาบิลลี “สวัสดีครับคุณบิลลี”

บิลลีเฉย แต่ถ้าใครมองได้ไต่จะเห็นเขาแอบยกนิ้วกลางให้

...

ตามแผนเดิมเมื่อเซ็นสัญญาเสร็จแล้ว จิงโกะกับบิลลีจะไปเดินหาชาวต่างชาติ เพื่อทำคอนเทนต์ที่วัดพระแก้วและเขตเมืองเก่า แต่เมื่อข้าวตังกลับไปด้วยบรรยากาศไม่ค่อยดี ก็เลยเปลี่ยนใจเรียกแท็กซี่กลับคอนโด

ระหว่างรอแท็กซี่ บิลลีเฝ้ายามอย่างผิดปกติ จิงโกะรู้ดีว่าเป็นเพราะอะไร แต่ก็ไม่อยากยกขึ้นมาคุย ทั้งสองคนเลยแทบไม่ได้พูดกัน

จิงโกะเป็นคนสวยและเป็นมิตรกับคนง่าย นี่จึงไม่ใช่ครั้งแรกที่บิลลีรู้สึกหึงหวง แต่การได้เจอกับข้าวตังวันนี้กลับทำให้รู้สึกมากกว่าครั้งก่อนๆ ที่ผ่านมาก็เคยมีผู้ชายเข้ามาข้องแวะกับจิงโกะอยู่บ่อยๆ แต่ทุกครั้งบิลลียังรู้สึก ว่า ‘สู้ได้’ เพราะตนยังมีอะไรบางอย่างที่เหนือกว่าและความรู้สึกนั้นก็ช่วยปลอบใจไม่ให้พลุ่งพล่านมากนัก

แต่กับสถาปนิกหนุ่มคนนี้ บิลลีรู้ตัวเองเลยว่า ‘สู้ไม่ได้เลย’ ไม่ว่าจะเป็นด้านไหน หน้าตา สถานภาพ ความรู้ การเงิน บุคลิก ความรู้สึกหึงหวงก็เลยรุนแรงกว่าปกติจนเก็บอาการไม่อยู่

อีกไม่กี่นาทีที่แท็กซี่จะมาถึง บิลลีบอกกับจิงโกะ

“จิงโกะกลับไปคนเดียวก่อนแล้วกัน ฉันจะไปหาเพื่อน”

จิงโกะมองหน้าบิลลี เธอรู้ว่าอะไรอยู่ในหัวแฟนหนุ่ม จึงตัดสินใจพูดออกไป

“เอาตรงๆ นะ เมื่อไหร่จะเลิกซะที ใจความชี้แจงไม่มีเหตุผลแบบนี้ละ”

“ก็เมื่อไหร่เธอจะเลิกทำตัวเป็น ‘จิงโกะมหาชน’ ซะทีละ” บิลลีตอบกลับมาด้วยเสียงดัง

“นี่พูดเบาๆ หน่อยได้มั๊ย”

บิลลีตบโต๊ะกาแฟดังปัง “ไม่ได้” คนอื่นในร้านพากันหันมามอง บิลลีไม่มีเกรงกลัว กวาดสายตามองตอบทุกคน

“ผิวเมียทะเลาะกัน มองอะไร” บิลลีพูดใส่คนในร้าน

จิงโกะรู้สึกอายรีบเดินออกไปนอกร้าน นี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่บิลลีแสดงท่าทางออกมาแบบนี้ เมื่อโกรธขึ้นมา ลูกครึ่งเจ้าอารมณ์คนนี้ไม่เคยเลยที่จะระงับอารมณ์ตัวเองได้ นี่เป็นสิ่งที่จิงโกะเบื่อมากๆ

บิลลีเดินตามออกมา แท็กซี่ที่กำลังจะมาถึง

“จะไปหาเพื่อนก็ไป หรือจะไปนอนค้างบ้านใครก็เชิญที่วันก็ได้ ถ้ายังหงุดหงิดไร้สาระแบบนี้ก็ไม่ต้องโทรหา” จิงโกะหันไปบอกใส่หน้าบิลลี

แท็กซี่มาพอดี จิงโกะเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ เหลือบไปมองบิลลียืนก้มหน้าอยู่ริมฟุตบาท กำหมัดชกมือตัวเองอยู่ตลอดเวลา

บทที่ ๒

“ชายร่างสูง”

หลายวันถัดมา..จึงโกะตัดสินใจติดตั้งแอร์ชั้นล่างของออฟฟิศใหม่ แยกเป็นสองตัว และกันบานเฟี้ยมระหว่างพื้นที่ชั้นล่างของทั้งสองตึก เพื่อว่าใช้พื้นที่ไม่เต็ม จะได้ปิดบานเฟี้ยมแล้วเปิดแอร์แค่ตัวเดียวเป็นการประหยัดไฟ

บ่ายโมงตรง ทีมช่างติดตั้งแอร์มาตามนัด จึงโกะกับป๊อดอยู่ชั้นล่างคอยชี้จุดการติดตั้งแอร์และเดินสายไฟ ส่วนแววขึ้นไปนั่งทำงานอยู่ชั้นสอง เนื่องจากมีแอร์อยู่แล้ว

ห้องชั้นสองยังโล่ง มีเพียงโต๊ะคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กที่แววใช้อยู่กับโต๊ะไม้โบราณที่ตั้งอยู่มุมห้องยังไม่ได้เคลื่อนย้ายไปไหน ไฟในห้องนี้ยังใช้หลอดไฟแบบเก่าที่ไม่ได้ช่วยเรื่องความสว่างเท่าไร ดีที่เป็นตอนกลางวัน แสงแดดข้างนอกส่องผ่านหน้าต่างด้านหน้าเข้ามา ทำให้ห้องไม่มีมืดเกินไป

แต่พื้นไม้เก่าๆ ผนังห้องแบบเดิมๆ และโต๊ะไม้โบราณตัวนั้น รวมกันเป็นบรรยากาศหม่นหม่นเหมือนซ่อนความลึกลับบางอย่างไว้ ทำให้

คนที่มีต้นทุนกลัวผีสูงอย่างแหว ต้องเดินหนีบโน้ตบุ๊กขึ้นไปทำงานด้วยใจสั่น

เวลาผ่านไปได้กว่าสิบนาที สมาริก็จดจ่อกับงานในโน้ตบุ๊ก แต่แล้วก็มีเสียงเหมือนอะไรบางอย่างเสียดสีกัน

แหวหยุดนิ่งตึงหูฟังออกจากหูเพื่อจับเสียงว่ามาจากทางไหน.. เสียงมันต้องดังมากพอสมควร จึงทำให้ได้ยินได้ทั้งที่ใส่หูฟังบลูทูธอยู่ หัวใจเต้นถี่เร็วขึ้นทันที แต่สัักพักเสียงก็ดังขึ้นมาอีก ทำให้แหวรู้ว่า เป็นเสียงที่ดังขึ้นมาจากชั้นล่าง..คงเป็นพวกช่างแอร์..โล่งใจได้ แล้วแหวก็ใส่หูฟังทำงานต่อ

ผ่านไปอีกไม่นาน แหวรู้สึกว่ามีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ทางหน้าต่างซ้าย มันคือตำแหน่งที่เป็นหน้าต่างด้านหน้า..แหวนั่งตัวแข็งยังไม่กล้าเหลือบไปมองตรงๆ พยายามจับความรู้สึกไปที่หน้าต่างพร้อมกับพับหน้าจอลงเพื่อลดแสงสว่าง

..ที่หน้าต่างไม่มีอะไรเคลื่อนไหว แหวผินใจหันไปมองหน้าต่างตรงๆ..ไม่มีอะไร แสงสว่างยังคงลอดหน้าต่างมาเหมือนปกติ แหวพยายามหาคำตอบว่าอาจจะจะเป็นนกบินผ่านทำให้เกิดเงาเหมือนมีอะไรเคลื่อนไหว

แต่สองครั้งแล้ว..เสียงครั้งหนึ่งกับความเคลื่อนไหวอีกครั้ง สมาริของแหวชักจะเริ่มกระเจิง

รวบรวมสมาธิทำงานต่อ..ยังไงก็มีคนอยู่เยอะที่ชั้นล่างละน่า

แต่ยังไม่ทันได้เสียบหูฟัง ก็มีเสียงอะไรบางอย่างกระทบกันดังมาจากด้านตรงข้ามหน้าต่าง ตรงนั้นเป็นที่ตั้งของโต๊ะโบราณทั้งสองตัว

แหวรู้สึกใจเต้นแรงขึ้นทันที แยกเขี้ยวให้ตัวเองแล้วค่อยๆ หันขวาไปมองโต๊ะตัวนั้น..เสียงอะไรบางอย่างกระทบกันยังคงดังอยู่เป็นจังหวะ

สิ่งที่ปรากฏกับสายตา ทำให้เลือดในตัวเหมือนจะถูกแช่แข็งไปชั่วขณะ..

บนโต๊ะไม้โบราณ มีร่างร่างหนึ่งนั่งอยู่ดูค่อนข้างโปร่งใส เป็นเหมือนควีนสีขาวจับกลุ่มเป็นรูปร่างไม่ชัดเจน แต่ก็พอมองออกกว่าเป็นผู้ชายตัวสูงสวมเสื้อเชิ้ตขาวแขนยาว นั่งอยู่บนโต๊ะห้อยขาลงมา เสี่ยงที่ดังเกิดจากเจ้าของร่างแกว่งขา ทำให้สั่นทำกระแทกกับลิ้นชักโต๊ะเบาๆ

แววอำปากค้างรู้สึกเย็นวาบเหมือนมีใครเอาน้ำแข็งมารดตรงท้ายทอย อยากจะร้องก็ร้องไม่ออก ร่างนั้นเคลื่อนไหวตัวจากโต๊ะมายืนบนพื้น แล้วเริ่มก้าวเดินเข้ามาหาแววอย่างช้าๆ

ตรงข้ามกับหัวใจของแวว ที่เต้นเร็วแทบหลุดออกจากอก แต่สิ่งที่น่ากลัวไปกว่านั้นก็คือ ทุกก้าวของร่างโปร่งใสนั้นจะค่อยๆ จมลงไปกับพื้นไม้ เหมือนคนกำลังเดินจมลงไปใต้น้ำ

เพียงไม่กี่ก้าว ร่างนั้นก็จมลงไปเกือบหมด เหลือเพียงหัวโผล่ขึ้นมาจากพื้น ห่างจากที่แววนั่งอยู่ไม่ถึงสามก้าว แล้วหัวนั้นก็จมหายไปกับพื้นไม้ พร้อมกับสติของแววที่ดับวูบไป ชบหน้าลงกับโน้ตบุ๊ก

...

แววรู้สึกตัวขึ้นมา พยายามเรียกสติว่าตนเองอยู่ที่ไหน แล้วก็ระลึกขึ้นได้..ร่างโปร่งใสเหมือนกลุ่มควัน เพิ่งเดินจมพื้นไม้ลงไปเมื่อพอนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็ทำให้แววอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว รีบลนลานวิ่งลงบันไดไปชั้นล่าง

เจอจิงโกะยืนเท้าเอวมองช่างติดตັังแอร์อยู่ แววกก็เข้าไปกระซิบเสียงสั่น “จิงโกะ กู กู เจอแล้ว”

“มึงเจออะไรวะ” จิงโกะถามน้ำเสียงหงุดหงิด

“ผี กูเจอผี”

จิงโกะชะงัก “ผี เจอยังไงที่ไหนวะ”

“ข้าง ข้างบนวะ ภู่งทำงานอยู่” แววยังไม่ทันพูดจบ ช่างติดบานเพี้ยมคนหนึ่งก็เปิดบานเพี้ยมเดินเข้ามาหา

“คุณผู้หญิง ผมยังติดตั้งไม่เสร็จเลยนะ ทำไมจะได้ผมกลับล่ะ”

จิงโกะรู้สึกรังเกียจ ตั้งตัวไม่ทันกับคำพูดของช่าง “อะไรคะช่าง ไครมาไล่อะไรเธอ”

“ก็คุณผู้ชายแกลมาไล่ผมกลับบ้าน” ช่างพูดพร้อมชี้นิ้วโป้งไปทางบานเพี้ยมที่ยังติดไม่เรียบร้อย

“คุณผู้ชายที่ไหน” จิงโกะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ก็ผู้ชายรุ่นๆ คุณนี่แหละ ตัวสูงๆ หน้อย”

แววใจหายวาบเมื่อได้ยินคำว่า ตัวสูงๆ รีบถามออกไป “ใส่เสื้อเชิ้ตขาวด้วยไหม้ย”

ช่างพยักหน้า “เออ คนนั้นแหละ ผมทำงานอยู่ดีๆ แกก็มาสะกิดข้างหลังแล้วโบกมือบอกว่าไปๆ ผมบอกว่ายังทำไม่เสร็จแกก็ไม่ฟัง โบกมือไล่พูดแต่ว่าไปๆ แล้วนี่แกไปไหนแล้วไม่รู้ ผมเลยต้องมาคุยกับคุณผู้หญิง จะให้ผมกลับก็ได้ละ แต่ยังไงก็ต้องจ่ายเต็มราคาตามที่ตกลงกัน”

ป๊อดเดินเข้ามาพอดี จิงโกะเลยชี้ “ผู้ชายก็มีแค่สองคนเนี่ย ไซรีเปล่า”

ช่างส่ายหน้า “ไม่ใช่ ผู้ชายสูงๆ ไปไหนซะแล้วละ”

แววรู้ตัวเลยว่าตอนนี้คงหน้าซีดผิวดก “แป๊บนึงนะช่าง” แววบอกกับช่างแล้วรีบดึงแขนจิงโกะออกมาห่าง

“ใช่เลย ผู้ชายตัวสูงๆ ใส่เสื้อแขนยาว ภูเพ็งเจอเมื่อกี้เอง” แววกระซิบ

“อ้าว แล้วใครละมึงรู้จักด้วยเธอ” จิงโกะยังถามด้วยความงง

“บ้าเหอหุ ภูจะไปรู้จักได้ไง ภูนั่งทำงานอยู่ข้างบนคนเดียว แล้วก็เห็นไอคนตัวสูงเนี่ย ขึ้นไปนั่งอยู่บนโต๊ะไม้เก่าแก่งวชาก็ๆ” แว่วแว่นวรรคทำตัวห่อด้วยความกลัว

“คนรีเปล่า” จิงโกะยังถาม

“คนบ้าอะไร ตัวแม่งโสมมงทะลุไปข้างหลังได้ แล้วพอมันลงจาก โต๊ะเดินมาหาภู ตัวมันค่อยๆ จมลงไปในพื้นไม้เว้า จมจนมิดหัว ภูช็อกไปเลย”

จิงโกะขมวดคิ้ว เพื่อนสนิทคนนี้นี่ค่อนข้างมีประวัติว่ากลัวผี ติดอันดับ และนางมักจะแสดงออกอย่าง ‘เยอะ’ เสมอสำหรับเรื่องลึกลับ แบบนี้ จิงโกะเลยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

พอรู้สึกไม่ค่อยเชื่อเพื่อนแล้ว ก็เลยคิดไปว่าช่างอาจจะหาลูกเล่น ทำงานไม่เสร็จแต่จะเก็บเงินเต็ม เธอจึงเดินกลับไปหาช่าง

“ไม่มีอะไรหรอกคะ พี่ช่างติดตั้งให้เสร็จแล้วกัน คงอีกไม่เยอะ แล้วใช้มัย ไม่ต้องไปฟังคนอื่นหรอกมีอะไรมาคุยกับหนูได้”

แว่วยังตามมาเกาะแขนจิงโกะแล้วกระซิบถาม “นี่มันไม่เชื่อภูเหอหุ ที่เล่าให้ฟังนะ”

จิงโกะไม่อยากให้เพื่อนเสียใจ “เชื่อนะเชื่อ แต่จะให้ภูทำยังไงวะ”

“ตึกผีสิงแบบนี้แล้วมึงยังจะเข้าทำงานอีกเหอหุ”

“โธ่แว่ว แต่ภูจ่ายค่าเช่าไปแล้ว มัดจำล่วงหน้าก็จ่าย แล้ววันนี้มึงก็เห็นชื่อแอร์มาติด บานเพื่ยมก็มาติด แล้วยังข้าวของโต๊ะ เก้าอี้ ตู้เก็บของอีกเยอะแยะ ถ้าจะเลิกแล้วภูต้องยังไงวะ” จิงโกะถอนหายใจยาว

“ก็จริงอย่างมึงว่า แต่ภูไม่ไหวจริงๆ วะ ถ้าเจอแบบเมื่อก็อีก ภูหัวใจวายตายแน่” แว่วพูดอย่างน่าสงสาร

จึงโกะพยายามคิดหาทางออก ป๊อดที่เย็นป่วนเปี้ยนอยู่แถวนั้น
ก็เสนอความคิดขึ้น

“เอางี้มัยพี ป๊อดที่เราลองเล่นผีถ้วยแก้วดูมัย เพื่อจะได้คุยกับ
ผีได้”

“โอ้ยไม่เอาหรอกก็ป๊อด ฟีกลัว” แวรวีปวไววาย แต่จึงโกะ
กลับเห็นดี

“ก็ดีเหมือนกันนะป๊อด ถ้ามีพวกวิญญาณวิญญาณจริง เราจะได้
คุยให้รู้เรื่อง ฟีกมีเพื่อนคนหนึ่งเขาก็พอจะเชิญผีถ้วยแก้วให้ได้อยู่”

แววสันหัวรัวๆ “เล่นกันไปเองเหอะ ภูไม่เอาด้วยหรอก อยู่ดีๆ
จะมาเล่นผีถ้วยแก้วเดี๋ยวมันเข้าตัวเราจะเดี๋ยดร้อนนะโว้ย”

“จั้นแล้วแต่ เดียวภูนัดเพื่อนก่อน” จึงโกะรีบเดินหน้า

ป๊อดเกิดความคิดบางอย่างเลยเสนอ “พี ไลฟี่สตัชชูปด้วยเลย
มัยพี ผีถ้วยแก้วนะ”

จึงโกะยิ้มทันที ดึงหัวป๊อดเข้ามากอด “เฮ้ย เอาสิๆ ยอดไปเลย
ป๊อด พี่ว่ายังไม่ค่อยมีใครไลฟี่สตัชผีถ้วยแก้วละมั้ง หรือมึงว่าไงแวว”

“ภูก็ยังไม่เคยเห็นนะ แต่ยังไม่ภูไม่เล่นด้วยหรอก ขอดูทางไลฟี่
อยู่ห่างๆ แล้วกัน”

“ตามใจมึง” จึงโกะยิ้มกลอกตาไปมาอย่างสนุกกับความคิด
แล้วเธอก็เดินไปส่งงานช่างติดบานเพี้ยมให้ทำงานต่อ กว่าการติดตั้ง
แอร์และบานเพี้ยมจะเสร็จก็เป็นเวลาเย็นแล้ว

บทที่ ๓

“พอ?”

สองสัปดาห์ถัดมา..

“ทิว” จิงโกะตะโกนเรียกชายหนุ่มที่ยืนรออยู่น้ำปากซอย

“เฮ้ย ว่าไงคนสวยประจำหมู่บ้าน” ทิวเอ่ยปากทัก

“ไป ภูเขาเมืองไปกินข้าวก่อนเดี๋ยวค่อยไปออฟฟิศ นี่ไอ้ป๊อดนี่ไฉนยากกับเวฟแกงนี้หน่อยๆ ภูทั้งนั้น นี่บิลลี่แฟนภู เมืองอยากແကแบบไหนละ” จิงโกะเดินไปโอบไหล่เพื่อนอย่างสนิทสนม

“แล้วแต่เมือง” ทิวตอบ แล้วหันไปทักทายคนอื่นๆ

“ภูวแล้วเมืองต้องมาสไตร์นี้ จันทานนี้ภูพาไปเอง”

ทิวเป็นเพื่อนสนิทของจิงโกะ ที่เรียนกันมาตั้งแต่มัธยมต้น จนจบมัธยมปลายต่างก็แยกย้ายกันไปเรียนต่างมหาวิทยาลัย แต่เพื่อนทั้งกลุ่มก็ยังติดต่อกันและนัดเจอกันอย่างสม่ำเสมอ ทิวเป็นคนเดียวที่เพื่อนในกลุ่มรู้ว่า ชอบทางเครื่องรางของขลัง ไสยศาสตร์หรือที่เรียกกันว่า สายมูมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่เว้นแม้แต่การดูโหงวเฮ้งการดูดวง ทิวก็นับเป็นมือสมัครเล่นที่มีฝีมือด้านนี้คนหนึ่ง

เมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว แววยืนยันว่าเจอวิญญาณที่ออฟฟิศ ป๊อดเลยเสนอว่าให้ลองเล่นผีถ้วยแก้วเพื่อจะได้ติดต่อพูดคุย หากที่ออฟฟิศ

ใหม่นั้นมีวิญญาณอยู่จริง จึงโกะชอบความคิดนี้มาก จึงโทรไปหาทิว และขอให้มาช่วยทำพิธีเล่นผีด้วยแก้วให้ที่ออฟฟิศในวันนี้

ทั้งหกคนเดินไปตามถนนสามเสน เข้าซอยไปเล็กน้อยก็เจอร้าน ‘สโลว์สติก’ เป็นร้านราคาไม่แพงนักแต่รสชาติอร่อยเกินราคา แกมมีกาแฟรสเข้มข้นเป็นอีกหนึ่งจุดขาย จึงโกะเคยมากินสองครั้งแล้วติดใจ จึงยึดเป็นร้านประจำ

ลูกค้าส่วนใหญ่ที่นั่งอยู่เป็นชาวต่างชาติ เพราะชั้นบนของร้านทำเป็นโฮสเทล ก็เลยกลายเป็นทั้งที่พักและร้านอาหารไปด้วย

ควันบุหรือลอยมาจางๆ พากลืนสมุนไพรรยอดนิยมตามมาด้วย จึงโกะเจอแทบทุกวันจนเป็นกลืนคุ่นเคยไปแล้ว ทิวเริ่มคำถามเมื่อทุกคนสั่งอาหารกันแล้ว

“เฮ้า ไหนมึงบอกหน่อยซิ มันมีอะไรน่าคันหานักเหรวะ ถึงต้องเดือดร้อนอาจารย์ทิวมาทำพิธีเนี่ย”

จึงโกะเล่าถึงเรื่องที่แวเจอผู้ชายตัวโปร่งใสบนชั้นสอง แล้วช่างติดبانเพี้ยมเจอผู้ชายที่ไหนไม่รู้มาไล่ให้กลับบ้าน แต่ก็ไม่ได้มีเสริมว่าเธอยังไม่ปักใจเชื่อทั้งสองเรื่องนี้เท่าไร

“อืม น่าสนใจเว้ยผีมีศรีเฑีฟ เดินแล้วจมลงไปในพื้นที่ด้วยแบบนี้กูยังไม่เคยเจอ” ทิวตอบกวนๆ ตามสไตล์

จึงโกะขำท่าทางของเพื่อน “แล้วผีถ้วยแก้วนี่มึงเล่นมาเยอะละสิ”

“เยอะ เยอะ แล้วกูก็เชื่อว่ามันจริงเกือบทุกครั้งนะ อย่างมีทีนึงจำได้เลยกูเล่นในออฟฟิศเพื่อน พอคุยกับผีไปได้พักนึงก็ถามมันว่า มันเห็นรีเปลว่าในออฟฟิศนี้มีกี่คน” ทิวเว้นนิดนึง

“มันบอกเจ็ดคน พวกกูก็ให้ผีเลยบอกว่าแม่งมันนี่หว่าในห้องมีแค่หกคน แต่ถ้วยมันเคลื่อนต่อเว้ย สะกดคำว่า ‘ข้างนอก’ ก็มีคนเดียว

เปิดประตูชะโงกไปดูข้างนอก อีหีบ มีแฟนใครคนหนึ่งมานั่งรออยู่ข้างนอกตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ สรุปคือมีเจ็ดคนจริงๆ ตามที่พี่ว่า มึงคิดดูแล้วกันว่าจริงไม่จริง”

เครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟ แล้วทิวก็เล่าต่อ

“มีอีกที่ได้คุยกับผีด้วยแก้วเป็นเรื่องเป็นราว ภูก็ถามมันว่า ผีมองเห็นอนาคตรีเปล่าได้เปล่า มันบอกว่ามันทำไม่ได้แต่มีบางวิญญาณทำได้ แล้วมันยังบอกว่าอย่างมันนะเดินทะเลประตู่ไม่ได้ มีอะไรบังก็มองไม่เห็น ถ้ามีอะไรขวางก็ต้องเดินหลีก”

ป๊อดขำกึก “ว่า..แล้วจะเป็นผีไปทำไมอะพี่ ทำไรก็ได้ อยู่เป็นคนดีกว่า”

“ใครมันจะไปอยากเป็นผีวะป๊อด มึงบ้าเหอ ใครจะไปอยากตาย” จิงโกะแย้ง

“เออจริงวะ” ป๊อดพิมพ์

ทิวเล่าต่อ “คือไอผีนั่นนะภูได้คุยกับมันยาวเลย มันก็เล่าให้ฟังประมาณว่าผีมันก็มีหลายเกรด อย่างมันโคตรเบสิกอย่างที่ว่า ทำเสียไรก็ไม่ค่อยได้ แล้วบางที่มันก็ไปโผล่ที่ไหนก็ไม่รู้ตัวกำหนดไม่ได้ แต่มันบอกว่ามีบางวิญญาณทำได้ เห็นอนาคตได้ ทะลุสิ่งกีดขวางได้ อยากไปไหนก็ไปโผล่ที่นั่นได้เลยแบบเหมือนมีประตู่ทะลุมิติ แต่ส่วนใหญ่พวกนั้นเค้าไม่ค่อยมาข้องเกี่ยวกับคนหรอก ผีมันบอก”

ทิวยังเล่าเกี่ยวกับเรื่องผีอีกหลายเรื่องโดยเฉพาะผีถ้วยแก้ว ฟังผิวเผินเหมือนเป็นคนขี้ไม้ แต่จิงโกะรู้จักเพื่อนคนนี่ดีว่าเป็นคนพูดตรงค่อนข้างโผงผาง แต่สิ่งที่พูดมักจะเป็นเรื่องจริง

ทั้งหกใช้เวลากินอย่างรวดเร็ว เรียบร้อยภายในครึ่งชั่วโมง ก็ได้เดินกลับออฟฟิศเมื่อเริ่มมืดแล้ว

เมื่อเดินเข้าซอยมาถึงหน้าออฟฟิศ ทิวมาหยุดอยู่ที่หน้าตึกยื่นนั่ง

ลักพักแล้วมองซ้ายมองขวา การกระทำแบบนี้ทิวเคยบอกไว้ว่า เป็นการเปิดจิตให้ว่าง เพื่อสัมผัสความรู้สึกบริเวณนั้นก่อน เพราะบางทีก็เจอวิญญาณที่เขาไม่อยากจะให้ใครไปรบกวน หรือเจ้าที่เจ้าทางไม่อยากจะมาวุ่นวาย ทิวก็จะไม่ทำพิธี

บนชั้นสองอุปกรณ์ผีถ้วยแก้วพร้อม ทั้งแผ่นตัวอักษร ถ้วยใบเล็ก รูปเทียน วางอยู่บนโต๊ะ จิงโกะกับน้องผู้ช่วยคนหนึ่งก็เตรียมพร้อมการไลฟ์ทางยูทูบ มือถือชาร์จแบตเตอรี่ ไมค์ลอยสองตัวติดที่จิงโกะตัวหนึ่ง วางไว้ตรงกลางโต๊ะตัวหนึ่ง ไฟส่องสว่าง ไอแพด สัญญาณไวไฟเต็มแม็กซ์

ทুমยี่สิบห้านาทีจิงโกะเปิดตัว พุดกับผู้ติดตามผ่านกล้องหน้ามือถือ

“อย่างนี้สัญญากันไว้นะคะ คำวันนี้เจอกันแน่นอนกับการเล่นผีถ้วยแก้ว ตอนนี้อยู่ที่ออฟฟิศของตัวเอง ขอไม่บอกละเอียดแล้วกันว่าอยู่ตรงไหน เราจัดกันสดๆ ไม่มีบทไม่มีจัดฉาก ผีจะมาตามนัดรีเปลา่จิงโกะก็ยังไม่แน่ใจ แต่เราก็เชื่อมั่นอาจารย์ทิวของเราว่าเข้มขลังพอที่จะเชิญวิญญาณมาคุยกับเราได้ แต่ถ้ามันจะถ้าผีไม่มาจริงๆ ก็อย่าเพิ่งด่ากัน เพราะครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เราเล่นผีถ้วยแก้วแล้วก็ไลฟ์ยูทูบไปด้วย ถ้าเจอผีชี้ขายเขาก็คงจะไม่มา” จิงโกะไลฟ์อย่างลั่นไหลสมเป็นยูทูบเบอร์ดาวรุ่ง

แม้จะเพิ่งเริ่มได้ไม่กี่นาที ยอดวิวก็พุ่งกระชูด น้องที่ประจำหน้าไอแพดต้องคอยเช็กคอมเมนต์ไม่กะพริบตา ส่วนใหญ่ก็ตื่นเต้นที่จะได้เห็นการไลฟ์สดเล่นผีถ้วยแก้วครั้งนี้ หลายคนก็ลั่นว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า

จิงโกะสลับไปเป็นกล้องหลังแล้วแนะนำทิวผู้ทำพิธี บอกคร่าวๆ ว่าต้องทำพิธียังไงบ้าง เริ่มต้นด้วยการลงไปขออนุญาตเจ้าที่เจ้าทาง

ช่วงนี้ก็ต้องห้ามตามไปถ่าย ไม่นานทิวก็กลับมาเพื่อทำพิธีเจริญญาณ

“ตอนนี้จิงโกะจะพูดน้อยลงและเบาลงนะคะ” จิงโกะพูดกับคนติดตามทางยุทูป

ทิวจุดรูปอีกหนึ่งดอกพนมมือทำสมาธิและสวดมนต์เบาๆ ด้วยเสียงแผ่วต่ำ กล้องโคลสอัพไปที่ปลายรูป ควันลอยอ้อยอิ่งขึ้นไป ทุกคนสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่เคร่งขรึมกดดัน สักพักทิวก็นำธูปมาเคาะขึ้นแล้วลงบนตำแหน่ง ‘พัก’ บนแผ่นตัวอักษรแล้วใช้ถ้วยเล็กครอบไว้

ทิวถอนหายใจเบาๆ “เราจะตะแคงถ้วยกันสี่คนนะ ใช้นิ้วชี้มือข้างที่ถนัด” ทิว บิลลี่ ป๊อด และเวฟ ต่างก็ใช้นิ้วชี้มือขวาตะแคงไปที่กันถ้วย กล้องมือถือในมือจิงโกะถ่ายไล่ที่ใบหน้าแต่ละคน แล้วซูมเข้าไปใกล้ถ้วย

“มีใครเข้ามาแล้วยังครับ” ทิวถามลอยๆ แต่ทุกอย่างยังนิ่ง

ทิวเว้นระยะสักพักก็ถามต่อ “มีใครเข้ามาแล้วยังครับ แสดงตัวหน่อย” ทุกอย่างยังนิ่ง

“ตอนนี้ต้องใช้เวลานิดนึงนะคะ ช่วยกันลุ้นว่าถ้วยจะเคลื่อนที่มั้ย” จิงโกะพูดด้วยเสียงกระซิบ

คอมเมนต์มีแต่คำว่า ลุ้นๆ ๆ ลอยเข้ามาเป็นแถว

“ถ้ามีใครเข้ามาแล้ว ขอเชิญแสดงตัวด้วยครับ” ทิวถามอีกรอบ

“ย้ำกันอีกครั้งนะคะว่าตอนนี้เราไลฟ์กันสดๆ ไม่มีบัพไม่มีจัดฉาก แล้วเราก็ไม่กล้ารับประกันว่า...ว้ายยย” จิงโกะอุทานเบาๆ เมื่อถ้วยเริ่มเคลื่อนช้าๆ จิงโกะยึดไม้จับกล้องไปถ่ายจากมุมสูงอย่างชำนาญ นื่องที่ประจำอยู่หน้าไอแพด คอยบอกมุมกล้องให้ได้มุมที่ดีที่สุด

ทุกคนพยายามอ่านว่าถ้วยเคลื่อนไปที่อักษรอะไรบ้าง แต่ก็ยังไม่ชัดเจนเพราะถ้วยเคลื่อนช้ามาก จิงโกะลดกล้องต่ำลงให้อยู่ในแนวขนานพื้น และซูมให้เห็นว่านิ้วทั้งสี่ตะแคงกับถ้วยน้อยมาก บางจังหวะ

เหมือนจะไม่ได้สัมผัสเลย แต่ด้วยก็ยังเคลื่อนที่ได้

“เ - จี - บ” ถ้วยเคลื่อนจนอ่านได้คำแรก

“ถ้วยเคลื่อนมาที่คำว่าเจ็บ เราก็ยังไม่รู้จะคะว่าใครเจ็บหรืออะไร” จึงโกะบรรยายเบาๆ

“หมายความว่ายังไงครับ ที่บอกว่าเจ็บ” ทิวถามลอยๆ

“เ - จี - บ” ถ้วยยังเคลื่อนช้าคำเดิม

“คุณเจ็บใช่ไหมครับ แล้วอยากให้เราช่วยอะไรมั๊ย”

ถ้วยเคลื่อนต่อช้าๆ “ห - า - ย - ไ - จ - ไ - ม - อ - อ - ก”

“หมายความว่าตอนนี้คุณหายใจไม่ออกหรือครับ” ทิวถามด้วยเสียงแผ่วต่ำ ทุกคนพยายามหายใจอย่างแผ่วเบาโดยไม่ได้นัดหมาย และเพียงแค่ว่าใครคนหนึ่งขยับตัวจนเก้าอี้เกิดเสียงดังแอ็ด ก็ทำให้สะดุ้งกันไปหลายคน

ทันใดนั้น ถ้วยก็เคลื่อนช้าๆ ไปที่อักษรทีละตัว “ต - า - ย”

พอสะกดคำได้ครบ ทุกคนก็ตาเบิกโพลงหันไปมองหน้ากัน เพราะคำคำนี้มันสั้นประสาทจนหายใจไม่ทั่วท้อง บิลลีถามขึ้นมาบ้าง “หมายความว่าคุณตายเพราะหายใจไม่ออกใช่ไหม้ะ”

ถ้วยเคลื่อนไปที่ตำแหน่ง ‘ไ’ แต่ล็กฟักก็เคลื่อนไปที่ตำแหน่ง ‘ไมไ่’

“อู๊ย มันแปลว่าอะไรคะ เมื่อก็ถามว่าตายเพราะหายใจไม่ออกใช่ไหม้ะ ผิดตอบมาทั้งไ่กับไมไ่ เราไม่รู้แล้วว่าผิจะบอกอะไร” จึงโกะพากย์เบาๆ

“หมายความว่าไงครับ ที่ไ่กับไมไ่” ถ้วยยังนิ่ง

ทิวมองตาทุกคนในวงแล้วถามต่อ “คุณป่วยจนหายใจไม่ออกก็เลยเสียชีวิตหรือครับ”

ถ้วยยังนิ่งอยู่ตรงตำแหน่ง ‘ไมไ่’ แต่ทิวไม่แน่ใจว่านั่นคือคำตอบ

หรือเพราะถ้ายไม่เคลื่อนที่

ทิวพยายามนึกคำถามต่อ “คุณเสียชีวิตเพราะเจ็บป่วย รีบเล่าครับ”

คราวนี้ถ้ายเคลื่อนเล็กน้อย แล้วกลับไปตำแหน่ง ‘ไม่ใช่’

“โอ้วว คราวนี้ผีแสดงให้เห็นชัดเจนเลยล่ะว่าคำตอบคือ ไม่ใช่ หมายความว่าวิญญาณดวงนี้ไม่ได้ป่วยตาย” เสียงจิงโกะ กระซิบกับกล้อง

“ถ้าฉันคุณเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุหรือครับ”

ถ้ายยังคงนิ่งที่ ‘ไม่ใช่’

ทุกคนรับรู้ได้ถึงอากาศหนักๆ รอบตัว เสียงคอมเพรสเซอร์แอร์ ทำงานดังขึ้นในความเงียบ ปิดมือสันจนเห็นได้ชัด

บิลลีถามโพล่งออกมา “หรือว่าคุณถูกฆ่าตาย”

ถ้ายยังนิ่ง ทิวถามย้ำ “คุณถูกคนอื่นฆ่าตายหรือเปล่าครับ”

ถ้ายเริ่มเคลื่อนจากซ้ายๆ ค่อยๆ วนเป็นวง แล้วในวินาทีถัดมา ความเร็วก็เพิ่มขึ้นอย่างรุนแรง รวกับถ้ายนี้ถูกมือที่มองไม่เห็นจับเหวี่ยง ไปเป็นวง ทั้งสี่คนต้องลุกขึ้นยืน เพื่อให้ยืนนิ้วแตะถึงกันถ้ายได้ ความหดหู่กดดันที่ครอบคลุมนอยู่เดิม กลายเป็นระเบิดออก ทุกคนสัมผัสได้ถึงโทะที่แทรกซึมอยู่ในอณูบรรยากาศ

“โอ๊ย ตอนนีถ้ายเคลื่อนที่แรงเหลือเกิน ไม่รู้วิญญาณนี้ไปโกรธใครมา เมื่อก็อาจารย์ทิวถามไปว่าโดนฆ่ารีเปล่า ผีก็วนเป็นวงแบบนี้ ทำไมก็ไม่รู้” จิงโกะเปลี่ยนมุขกล้องเป็นมุขสูงอีกครั้ง เพื่อให้เก็บภาพทั้งหมดไว้ได้

สักพักถ้ายก็เคลื่อนช้าลง ค่อยๆ ไปหาตัวเลข ‘๑’ จากนั้นก็ไปที่ตัวเลข ‘๘’ แล้วหยุดนิ่ง ความปั่นป่วนรอบตัวทุกคนเหมือนจะพลอยหยุดไปด้วย

จึงโกะพยายามทำหน้าที่ไลฟ์ต่อ “หนึ่งแปด เอ่อ แปดไม่ถูกเลย ค่ะ เหวียอยู่ดีๆ ถ้วยมาหยุดที่ตัวเลขยั้งี้ ไม่รู้ไปหวยรีเปล่าเนี่ย” คอมเมนต์ทางยูทูปตอบสนองต่อเลขสิบแปดอย่างคึกคักขึ้นมาทันที

“เลขหนึ่งกับแปดเกี่ยวกับความตายของคุณยั้งีงครับ” ทิวถาม แต่ถ้วยไม่เคลื่อนไหว

จึงโกะเห็นคอมเมนต์ที่หลังไหลเข้ามาก็พูดต่อ “ผียังไม่ตอบค่ะ ถามเรื่องสาเหตุการตายอยู่ดีๆ คุณวิญญาณก็มาตัวเลขหนึ่งกับแปด เราก็แปดไม่ออกว่ามันคืออะไร แต่แฮมเอฟซีเราคึกคักกันจังกับตัวเลขสองตัวเนี่ย อันนี้ก็ดวงใครดวงมันนะคะ จึงโกะไม่ได้คิดจะเป็นคนไปหวน้ำ” กระแสในคอมเมนต์ทำให้เลขหนึ่งกับแปดกลายเป็นเรื่องเสียดสีกันไปทันที

ถ้วยยังนิ่งอยู่ที่เลขแปด ทิวไม่รู้จะไปทางไหนก็เลยถามต่อ

“อันนี้ไปหวยมั้ยครับ” ถ้วยยังนิ่ง

“แล้วหนึ่งกับแปดหมายความว่าไงนะครับ มีอะไรต่อมั้ย” ทิวพยายามถามอีกครั้ง

ถ้วยเคลื่อนไหวอีกครั้งอย่างช้าๆ ไปจบที่ตัว ‘พ’

“พอ หมายความว่าพอแล้วหรือไงฮะ” บิลลีถามมั่ง แต่ถ้วยยังนิ่งเฉย

“คุณเหนื่อยแล้วต้องการจะพอแล้วใช่ไหมครับ” ทิวถาม ถ้วยก็ยังนิ่ง รูปที่จุดเชืววิญญาณไหม้จนเกือบหมดดอกแล้ว

จึงโกะก็เชื่อว่าผีต้องการจะจบการสื่อสารแค่นี้ เลยรายงานผ่านกล้อง

“ถ้วยยังค้างอยู่ที่ พ.พาน ค่ะ คงหมายถึง พอแล้ววิญญาณคงจะเหนื่อยแล้วมั้งคะ อาจารย์ทิวของเราเคยบอกไว้ว่า วิญญาณต้องใช้แรงเยอะมากในการผลักดันถ้วยให้เคลื่อนที่ อาจทำให้เหนื่อยเลยขอพอดแค่นี้”

“มีอะไรอยากบอกเราอีกมั๊ยครับ” ทิวถามอีกครั้ง ด้วยก็ยัง ไม่เคลื่อนไหว

“ถ้าฉันรพพอแค่นี้มั๊ย เขาคงจะเหนื่อยแล้ว” ทิวถามมาที่กล้อง จิงโกะเห็นด้วย

“ผี้ด้วยแก้ววันนี้อาจจะสั้นไปหน่อยนะคะ แต่รับรองว่าทุกอย่าง จริงทุกอย่างสด ไม่มีบทไม่มีจัดฉากทุกคนคงเห็นแล้วว่าด้วยเคลื่อนไหวที่ เองจริง จิงโกะก็พยายามเอากล้องไปจ่อใกล้ๆ ด้วยให้เห็นว่าเรา ไม่ได้เอานิ้วผลักเลย บางจังหวะนิ้วแทบไม่ได้แตะด้วยด้วยซ้ำ” จิงโกะ เริ่มจะปิดการไลฟ์

“โอโฮ ตอนนี้เลขสิบแปดคิกคักมากเต็มคอมเมนต์เลย พรุ้งนี้ รีบตื่นเช้าๆ ไปที่แผงลอตเตอรี่เลยคะคว้ามามาให้ได้ เลขสิบแปดชั่วว ดนี้”

ทิวทำพิธีเปิดด้วยและเชิดกระดานอักษร โดยใช้ผ้าขาวชุบน้ำ หมาดๆ เชิดขี้เถ้าที่ติดอยู่ไปในทิศทางเดียว เมื่อเชิดเสร็จแล้วจึงนำ ผ้านั้นไปล้างในกะละมังขนาดเล็ก น้ำจากกะละมังนั้นไปเทที่โคนต้นไม้

จิงโกะก็ปิดการไลฟ์แล้วแจ้งให้เอฟซีติดตามต่อได้ในช่องทางอื่นๆ ทุกคนดูผ่อนคลายมากขึ้น ป๊อดหัวเราะ

“ดีเหมือนกันนะพี่ อยากคุยกับผีกลายเป็นผีไปห่วยชะยังงั้น”

เมื่อไล่เชิดคอมเมนต์ ก็เป็นอย่างที่คาด แปดเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ คุยแต่เรื่องที่ผีให้ตัวเลข บางคนเชื่อบางคนไม่เชื่อ บางคนคิดเลยไปถึงว่า จิงโกะเตรียมจะผันตัวไปเป็นหมอดูไปห่วย เลยจัดฉากผี้ด้วยแก้ว มาเนียนๆ

จิงโกะต้องไล่ตอบคอมเมนต์ประเภทนี้เอง ยืนยันว่าตนไม่เคยคิด จะเป็นหมอดูไปห่วย และจะไม่มีวันเห็นแบบนั้นแน่นอน

...

จึงโกะกับบิลลิกกลับไปทีคอนโด ความสัมพันธ์ของทั้งสองคน ดูจะไม่ราบรื่นเหมือนเดิม ตั้งแต่จึงโกะรู้จักกับข้าวตัง ทำให้การพูดคุยระหว่างกันเฉยเมยห่างเหินมากขึ้น เมื่อถึงคอนโดสักพักบิลลิกก็เข้าไปนอนก่อน แต่จึงโกะยังนอนไม่หลับ เพราะติดใจกับผีถ้วยแก้ว

วันนี้ เธอพบทวนความรู้สึกและทุกสิ่งทุกอย่าง ในตอนที่เล่นนั้นอากาศรอบๆ ตัวมันหนักหน่วงกดดัน สัมผัสได้ถึงความโกรธแค้น ตึงเครียด คำที่วิญญาณบอกมา ก็มีแต่เรื่องความตาย มันจึงไม่น่าเป็นไปได้ที่คุยกันอยู่ดีๆ จะมาลงเอยด้วยการบอกตัวเลขให้ไปเสี่ยงโชค

จึงโกะเชื่อว่าวิญญาณนั้น พยายามจะสื่อสารบางอย่างกับพวกเธอ เพียงแต่ทุกคนยังแปลความหมายไม่ออก..หนึ่งกับแปด มันมีความหมายอะไรเธอ

แล้วแว็บหนึ่งในความคิด จึงโกะถามตัวเองว่า..แล้วถ้าอักษรตัวสุดท้าย ตัว พ.พาน นั้นมันไม่ได้หมายถึงคำว่าพอ หรือวิญญาณบอกว่าพอแล้ว แต่ถ้ามันคือตัวอักษร พ.พาน ที่จะนำไปสู่คำคำหนึ่งล่ะ หรือเป็นตัวย่อของอะไรสักอย่างเพียงแต่ถ้วยหมดพลังงานแค่นั้น

‘๑๘ พ’ จึงโกะพิมพ์ลงไปในกูเกิล

สิ่งที่ขึ้นมาส่วนใหญ่จะเป็นวันที่ ทั้ง ๑๘ พฤษภาคม ๑๘ พฤศจิกายน ไปถึงฤกษ์ยาม วันสำคัญ..แต่แล้ววันที่หนึ่งก็สะดุดตาจึงโกะ

‘๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕’

จึงโกะเกิดไม่ทัน พ.ศ. นั้น แต่จำได้ว่าพ่อเคยพูดถึง พฤษภาคม ๒๕๓๕ ว่าเกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นในประเทศไทย โดยเฉพาะที่ถนนราชดำเนิน และมหาวิทยาลัยรามคำแหง..เป็นไปได้มั้ยว่า วิญญาณวันนี้เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕

ค้นลึกเข้าไปในกูเกิล เรื่องราวที่เกี่ยวกับพฤษภาคม ๒๕๓๕ ก็พรั่งพรูออกมา..เริ่มต้นตั้งแต่การรัฐประหารของรสช. ในเดือน

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ การเลือกตั้งในเดือนมีนาคม ๒๕๓๕ ตามมาด้วยการผิดคำพูดเข้ารับตำแหน่งนายกฯ ของพลเอก สุจินดา คราประยูร การประท้วงของฉลาด วรฉัตร และจำลอง ศรีเมือง มีอบมือถือ

และความรุนแรงบนถนนราชดำเนินระหว่างวันที่ ๑๗ - ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๕

ข้อมูลหลายแห่งในกูเกิลบอกตรงกันว่า เกิดการชุมนุมครั้งใหญ่เริ่มที่ท้องสนามหลวง ภายใต้การนำของ พลตรีจำลอง ศรีเมือง เพื่อประท้วงการรับตำแหน่งนายกฯ ของพลเอก สุจินดา คราประยูร

กลุ่มผู้ชุมนุมเพิ่มขึ้นๆ รวมไปถึงมีแก๊งป่วนเมืองออกอาละวาด จนทหารต้องส่งกำลังออกล้อมจับ และเลยเถิดไปเป็นการไล่ยิงเช่นฆ่าประชาชน มีผู้ตายและสูญหายมากกว่าที่ทางการระบุหลายเท่า โดยเฉพาะตั้งแต่คืนวันที่สิบเจ็ดต่อสิบแปด ยาวมาจนถึงวันที่สิบเก้า พฤษภาคม

มีการยิงประชาชนเกิดขึ้นมากมายอย่างไร้รูปแบบ จำนวนคนตายและสูญหายทางการอ้างว่าเป็นหลักสิบ แต่ความเป็นจริงจำนวนเหยื่อมีหลายร้อยหรืออาจจะถึงพัน ผู้ที่สูญหายก็ยังมีญาติเรียกร้องความยุติธรรมจนถึงทุกวันนี้

จึงโกะจมลงไปในความคิด...๑๘ พ วิญญูณอาจจะพยายามบอกถึง ๑๘ พฤษภาคม ได้มัย และก็ไม่เห็นว่ ๑๘ พฤษภาคมของปีไหน จะสำคัญไปกว่าปี ๒๕๓๕

วิญญูณอาจจะเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในปีนั้น หรืออาจจะตายในเหตุการณ์ที่ถูกเรียกว่าพฤษภาทมิฬก็เป็นได้ จึงโกะตั้งใจแล้วว่า จะตามเรื่องนี้ต่อไป

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ท่ามกลางความรุนแรงทางการเมืองครั้งแล้วครั้งเล่าบนถนนราชดำเนิน

มีพิศวงศาตกรรมบทหนึ่งได้ถูกกระทำและเก็บซ่อนเอาไว้อย่างแนบเนียน
ซับซ้อนเป็นเวลาหลายสิบปี

จนถึงวันที่ประตูกุกรรมเปิด วิญญาณที่ไม่ได้รับความยุติธรรม
จะกลับมาทวงถามทุกสิ่งทุกอย่างจากผู้ก่อกรรม

กดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime